

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Szentélyünk forrásából merítünk

2025. tavasz

20 éves a magyar Schönstatt kápolna Óbudaváron!

Oázis felnőtteknek – Oázis gyerekeknek

Egész napos programmal várunk Mindenkit, aki szeretne együtt ünnepelni Óbudaváron az *Egymásba írt szívek* Szentélyénél.

Fáklyás futás

Kápolna kvíz

Állatsimogató

Kézműves foglalkozások

Népi és ügyességi játékok

Kávéterasz

Sörkert

Mézkóstoló

Kürtöskalács sütés

Növényvásár

Kiadványok és
ajándéktárgyak
árúsítása

2025. április 12.

Tervezett program:

9:00 Regisztráció

10:00 Zenés ráhangolódás, dicsőítés

11:00 „Mit jelent nekünk a Szentély?” – Tanúságtételek, előadások

12:30 Ebéd

14:00 „Lelki és fizikai építkezés Óbudaváron” – Ther Tóni és Ágnes előadása

15:00 Szentmise – főcelebráns Fábry Kornél püspök atya

Semmit Nélküled, semmit nélkülünk!

Mindenkit szeretettel várunk!

Kérjük, jelentkezetek az adatbázison (db.schoenstatt.hu) keresztül és figyeljétek a különböző információs csatornáinkat!

A forráshoz vágyunk

Óbudavárra érkezve egyik első utunk a kápolnába vezet. Melegséggel tölt el bennünket a megérkezés öröme. „Végre itt vagyunk.” – gondoljuk. Ahogy az erdő vadjai, mező madarai vissza-visszajárnak az éltető vízhez, a forráshoz, mi is úgy vágyunk vissza a Szentélybe, a Jóistenhez, a Szűzanyához. A forráshoz igyekszünk, pedig tudjuk, hogy háziszentélyünkben is ott van velünk, hiszen meghívtuk otthonunkba. Milyen sok kegyelmet élünk meg, melyet a Szűzanya közbenjárásának köszönhetünk.

*„szeretetadományul adom
a szent kegyelmi forrásba,
mely a szentélyből árad”.
– írja Kentenich atya.*

Ide jövünk örömeinkkel, amikor kéz a kézben érkezünk a kápolnába és szeretetünk növekedéséért adhatunk hálát, vagy testközelből tapasztaljuk meg Isten gondviselő szeretetét. Ide hozzuk fájdalmainkat, keressük a gubanckioldó Szűzanya válaszát lelkünk sebeire, vagy ide hozzuk beteg családtagjainkat, barátainkat is, hogy Égi Édesanyánk oltalmazó kezébe helyezzük őket.

Mindannyian töltjük tehát a szent kegyelmi forrást, hozzuk áldozatain-

kat a Szűzanyához. Milyen szép, hogy máskor meg ugyanebből a kegyelmi forrásból magunk is merítünk, hiszen ezt a(z) (erő) forrásvizet tudjuk elvinni mi is otthonunkba, családjunkba, környezetünkbe.

Manapság sok helyről, könnyen elérhető módon tudunk meríteni, gazdag a lelkiiségek, lelki programok tárháza. Sokszor vagyunk olyan helyzetben, hogy annak örülünk, ha egyáltalán megtaláljuk a vizet, máskor pedig az egyre tisztább patak mentén sétálva keressük a legtisztább forrást.

Hálásak vagyunk, hogy az Élő víznek egy igazi, tiszta forrása van itt, Óbudaváron is, és ebből merítve a háziszentélyünkben egyaránt. Milyen szép, ha ebből a kiapadhatatlan szent kegyelmi forrásból mindig tudunk egyre mélyebbről és mélyebbről meríteni.

Szeretettel a háziszentélyünkéből:
Bartal Gergő és Orsi

Tartalom

Beköszöntő.....	1	Kentenich atya Organikus		Gyerekszáj.....	39
A forráshoz vágyunk	1	Pedagógiája	28	Hírek, aktualitások	40
Esszé	3	Szentélyünk forrásából		Óbudavári hírek.....	40
Szentélyünk forrásából merítünk	3	merítünk.....	28	Számvetés a „Magamhoz vonzom	
Életünkéből	5	Vendég voltam		az ifjú szíveket” hétvégéről	41
Nagyböjti elhatározás.....	7	a háziszentélyedben	31	Az óriási Kis-Egyetem	42
Nyarálók és szabad evezősök	8	Frigyládánk.....	31	Előadói töltekezés a jó	
Szívünkéből születél	10	Teremtett világunk.....	33	házigazdákkal együtt	44
Isten ujjenyomata	12	Mikor merítettél utoljára		KHírek.....	46
Elengedés	15	forrásból?.....	33	NöveKHedés útján.....	46
Búcsú anyutól	16	Örömeink	34	CSAK 5 perc.....	49
Mária-kert Óbudaváron	18	Van/Nincs boruk!	35	Tied az időm	49
Lépcsők az Ég felé	22	Kincsesláda	37	Gyerekek Oázisa	51
Kentenich atya tanításából	24	Josef Kentenich –		Fiatalok Oázisa.....	52
Szentélyünk légköréből		Egy élet a vulkán peremén	37	Jubileumi nagytábor.....	53
merítünk	24	Oázis konyha	38	Tükörképzés Óbudaváron	55
Tilman atya nyomában	25	Üzemanyag	38	Impresszum.....	56
Azt szeretném, hogy szeresd!	25				
A Pápara figyelünk.....	27				
Reménnyel tekintsünk a jövőbe	27				

Szentélyünk forrásából merítünk

2025. április 2.

Akik mostanában csatlakoznak a Schönstatt Családhoz, természetesnek találják, hogy itt áll Óbudaváron a szentélyünk. Pedig ez nem volt mindig így! Mennyi vágyakozás, aprómunka, küzdelem előzte meg azt, hogy megépüljön!

Tilmann atya szigorú volt – hála Neki ezért!!! –, azt mondta, fontos, hogy legalább 100 háziszentély kell, hogy hordozza nemzeti szentélyünket. Az volt az első, hogy az egyes családok otthonaikba hívták a Szűzanyát, s ott megtapasztalva a „Semmit Nélküled – semmit nélkülünk” csodáját, vágyakozni kezdtünk az óbudavári szentély után. Szép lelki folyamatot éltünk meg.

2003. szeptember 20-án Kahlenbergre zarándokoltunk. Közel kétszázan keltünk útra, szerettünk volna a szentélyben imádkozni, kérni Szűzanyánkat: Segíts, hogy elég érettek legyünk ahhoz, hogy Téged Magyarországon egy Schönstatt szentélyben fogadhassunk. Különösen azok számára volt fontos a szentély légkörének megtapasztalása, akik ebből még soha nem részesültek.

Az ország minden régiója képviseltette magát. Legtöbben a Budapest és környékéről jövő családok voltak, 135-en két busszal. Nyolc soproni család, öt család a balatoni régióból, és a pécsi régiót is képviselte a régióvezető család. Dél körül kicsit megkésve érkezünk a napsütötte Kahlenbergre. A központ előtti nagy füves réten gyülekeztünk, örömmel üdvözlöttük egymást. A nővérek és az osztrák családok már vártak minket. Az előzetes hírekkel ellentétben nagy örömünkre Tilmann atya is el tudott jönni (Schönstattból érkezett), ismét bizonyítva ezzel magyar mivoltát. Körmenetben vonultunk a szentélyhez, kezünkben a kis nemzeti színű zászlókkal, közepén a schönstatti Szűzanya képével. Elöl a kereszt, a nagy magyar zászló, egy csokor virág a Szűzanyának (nemzeti színekben) és a papírszentély, amire az utazás során gyűjtött áldozatainkat ragasztottuk. Énekelve vonultunk, szívünkben örömmel a szentélyhez. Itt hatalmas magyar zászlóval díszített oltár fogadott a kápolna előtti téren. A szentmise Gellért atya (Tihanyból), László atya (Sopronból) és Tilmann atya vezetésével ünnepelethettük. Megújítottuk szeretet-szövetségünket. A szentmise után szív alakban körbeálltuk a szentélyt, jelezvén: szívünk vágya, hogy mielőbb Magyarországon is szentélyt építhes-

sünk a Szűzanyának. Elénekeltük a Boldogasszony Anyánk, régi magyar himnuszt. A mise végére mindnyájan megéheztünk, így örömmel telepedtünk le a kinti padokon, s ettünk. A közös asztalra sok-sok finomság került. Ebéd után a gyerekek a játszótéren maradtak, mi felnőttek pedig a szentély előtt gyűltünk össze.

Szalánczi Gáborék bemutatták a szentélyterveket. Szép volt erről egy már kész szentély árnyékában beszélgetni, s érezni, közel a mi időnk.

Ezt követően az osztrák házaspárok őszintén, szépen beszéltek arról, hogyan élnek ők a szentéllyel. Megtapasztalhattuk, hogy egy schönstatti szentély sok erőt ad, szeretetet a szívünkbe, de sok áldozatot is kíván. Elszaladt az idő, haza kellett indulnunk, szép volt, ahogy a nővérek búcsúkendőikkel elintegtek minket. A hazaúton újra meg újra átéltük, milyen nagy ajándék volt ez a szép nap.

Az Osztrák Családmozgalom vezető házaspárja szívből és hitelesen beszélt a szentélyről:

.....

...legalább 100
háziszentély kell, hogy
hordozza nemzeti
szentélyünket.

.....

Lányuknak agydaganata volt. Megtapasztalták a közösségi ima erejét. Kérték gyógyulását, s mikor egészséges lett, köszönetüket Mária elé hozták. Egyre növekedett bennük a meggyőződés, „Anyánk, Te oltalmaztál minket.”

Egy másik megtapasztalásuk: egy háromgyermekes fiatalasszonynak pajzsmirigyrákja volt. Egy barátnője felajánlotta neki, zárandokoljanak el együtt a szentélyhez. Ő megfogadta a tanácsot, és teljesen megnyugodva ment a kórházba.

Minden fáradozásunkat és áldozatunkat a kegyelmi tőkébe ajándékozzuk, ezzel a szentély kegyelmi forrássá válik. Fáradozásaink és áldozataink:

- a vasalnivaló, mely ott marad, mert más fontosabbnak tűnt,
- gyermekeink, akik rossz jegyeket hoznak az iskolából,
- a házastársam, amikor rosszkedvű és én ennek ellenére barátságos tudok maradni,
- a kollégám vagy a kolléganőm, aki mindent jobban tud, vagy
- a főnököm, aki olyan dolgokat követel tőlem, amit csak engedelmességből teszek meg, mert az értelme felismerhetetlen.

A szentélyben minden elrendeződik, helyére kerül, és ismét tudjuk, mi legyen a következő lépés.

A zárándoklatunkról szóló beszámolót németül még aznap elküldtük a világhálóra, s néhány nap múlva Paraguayból kaptunk egy kedves e-mailt az ott élő Edna nővértől, aki örömmel olvasott zárándoklatunkról, s imáival kísér minket, hogy szentélyünk mielőbb felépülhessen. Adja Isten, hogy így legyen! – gondoltuk akkor...

Ezért aztán lelkileg is, anyagiilag is készülődtünk. Gyűjtöttünk tapasztalatokat, lelki áldozatokat és anyagiakat. Emlékszünk: „Hívjuk meg a Szűzanyát egy sörrel!” – s gyűlt a pénz, s nőtt a lelkesedés. Szép idők voltak, az alapítás csodája! Tilmann atya felhívta a figyelmünket arra, hogy külföldi segítséget ne fogadjunk el szentélyünk megépítéséhez.

Aztán elérkezett a nagy nap, Tilmann atyával ünnepelhettük az első magyar Schönstatt-Szentély alapkövetését, **2004. július 3-án!**

A 2004. októberi Oázis 40. oldalán megjelent a táblázat, (a honlapon utánanézhettek!) milyen tételek kifizetését lehetett még elvállalni a szentély belső munkafolyamataiból. Ezen kívül ki-kí tehetsége szerint hozott anyagi áldozatokat is, hogy szentélyünk felépülhessen.

2004. júliusától 2005. április elsejéig pedig 179 lelkes gyerek és felnőtt áldozataival építette nemzeti szentélyünket. Havonta boríték méretű piros, majd fehér, végül zöld kis szentélyekben jeleníthette meg ki-kí azokat a fel-

ajánlásokat, amiket a szentélyért tett. S közben már gőzerővel folytak a munkálatok, hála azoknak, akik ebből oroszlánrészt vállaltak!

2005. április 2-án elérkezett a nagy nap, amikor a világ minden tájáról és főként hazánk minden szegletéből velünk ünnepeltek azok, akiknek szívében ez a nap vágyaik beteljesedését jelentette.

.....
...fáradozásunkat és
áldozatunkat a kegyelmi
tőkébe ajándékozzuk,
ezzel a szentély
kegyelmi forrása válik.
.....

S miket éltünk meg még a „csak háziszentélyes időkben”? Schönstatt-csoportunk (1993-tól) minden családja számára közösen imádkoztunk családi házért, amit ki-ki meg is kapott a közös ima és a háziszentélyekben hozott áldozatoknak, felajánlásoknak köszönhetően. S betegségek idején honnan kaptunk erőt? Szentélyünkben!

S hogy a kis Erdei Szentély (most a Házaspárok útjának egyik állomásánál van) is ugyanilyen erővel bírt, arra egy kis példa: 1998-ban családnapon voltunk, s fölsétáltunk a kis erdei Mária-képhez hat gyermekünkkel. Iker lányaink még kicsik voltak, de tele hittel, s fölkiáltottak a mennybe Szűzanyánk képe előtt:

„Adj nekünk kistestvért!” – s egy év múlva megszületett hetedik kislányunk, aki ezek után csak a Mária nevet kaphatta...

Hála és dicsőség Istennek, hogy ezt a nagy ajándékot megkaphattuk, VAN NEMZETI SZENTÉLYÜNK, Máriával élhetünk, s e megküzdött idők után ki-ki meríthet szentélyünk forrásából!

Nagybőjti elhatározás

A nagybőjt elején elmentem gyónni. A gyónás végén az Atya kérdezte, hogy milyen bőjti fogadalmat tettem pluszban.

- Nem eszek csokit – mondtam.
- Édességet, vagy csak csokit? – kérdezett vissza.
- Csak csokit, feleségem túrógom-bócáról bűn lenne lemondani – válaszoltam.
- Nem kevés ez egy kicsit? – kérdezte. És azt a penitenciát adta, hogy még valami lemondással egészítsem ki a bőjtöt.

Megmondom őszintén, rosszul esett. Én, aki annyi mindenről lemondok, hát nem elég? Lemondok az összes többi nőről már több mint 20 éve. Lemondok arról, hogy időrabló hobbim legyen, mondjuk horgászat, és helyette itthon vagyok és segítek a gyermeknevelésben és a háztartásban. Lemondok arról, hogy pénzrabló időtöltésem legyen, mondjuk oldtimer jármű tartása, helyette az összes keresetemet hazaadom és a családomra költöm. Életközepi válságomat nem fiatalabb feleséggel és Harley-Davidson motorkerekpárral élem ki, hanem negyedik gyermekkel. Hát semmi sem elég?

Többnap duzzogás után szöget ütött a fejembe a gazdag ifjúról szóló példabeszéd (Mk 10, 17–31), ahol Jézus azt mondta, tartsd meg a parancsokat, mire az ifjú felelt: „Mester, ezeket mind megtartottam kora ifjúságomtól fogva”. Jézus ránézett és megkedvelte. „Valami hiányzik még belőled – mondta neki. – Menj, add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben, aztán gyere és kövess engem!”

Én is ilyen lennék? Rám néz Jézus, megkedvel, mutatja a következő lépcsőfokot, és én pedig szomorúan eltávozom?? Ezután már azon kezdtem gondolkodni, hogy az Atya penitenciájának megfelelően miről mondhatnék le. Hús, csoki ugye már megvolt. Kávé? Erről lemondhattam volna, de mivel annyira nem vagyok függő, ezért ezt kicsi vállalásnak éreztem. TV? Nincs is tévénk. Számítógép, internet? Na, ez nehezebb. Ugyan nem facebookozok, sem Tik-tok, sem Insta, sem a többi, ezért ezek nem nagy vállalások. De számítógépen dolgozom, ezért sajnós maga az internetezés, mint szabadidőtöltés „kéznél van”, túl nagy a kísértés, ezt túl nagy vállalásnak éreztem.

.....
...még valami lemondással egészítsem ki a bőjtöt.
.....

Egyik este aztán eszembe ötlött a megfelelő lemondás: lemondok arról, hogy a feleségemet az életszentség útján előrébb taszigáljam! Tudniillik, a feleségemnek is van néhány bogara (például cipő felvétele a cipősarok letaposásával), amit én rendszeresen az életszentsége útjában lévő gödörnek minősítek, és ezért előszeretettel figyelmeztetem rá őt! Na, ezt pont jó lemon-

dásnak éreztem. Ugyan elég nehéz, de még kivitelezhető, ráadásul talán az otthoni hangulatot is kicsit békésebbé varázsolja. Kicsit gondban voltam a kivitelezéssel, hogy például nagypénteken csak háromszor figyelmeztethetem őt, és ebből is csak egy eshet jól? Aztán arra jutottam, hogy ez bizony a teljes nagybőjt alatti teljes figyelmeztetési tilalmat jelenti. Hát, bizony ezt nem sikerült megtartani, egy-két figyelmeztetés becsúszott, de azért a nagybőjt előtti szintről jelentősen csökkent.

Ráadásul az elején úgy vártam a Feltámadást, ami után ismét majd előrébb lökdöshetem őt az életszentség útján! Aztán eljött a húsvét, és azon kaptam magam, hogy nem nagyon akarózik ismét figyelmeztetni őt minden kis bogárra, mert a nagybőjt alatti meghittebb légkör olyan jól esett nekem is. Szóval talán sikerült egy kis lépést tenni nekem is az életszentség útján.

Nyaralók és szabad evezősök

Ha tényleg megkérdezzük kezelőorvosunkat vagy gyógyszerészünket, abban biztosan egyetértenek, hogy könnyebb egy betegséget megelőzni vagy a kezdetén elkapni, mint a már elharapózott bajt gyógyítani. Szűzanyánk – lévén gyakorlott édesanya – szintén ezt a módszert követi: olyan éves jelmondatot közvetít nekünk, amely előre immunizál minket a világi mentalitás fertőzéseivel szemben, vagy a fejét éppen csak felütő betegséget csírájában fojthatja

el. „**Szentélyünk forrásából merítünk**” – ez a mondat a mi aktív közreműködésünket, tevékeny hozzáállásunkat hangsúlyozza.

Nyári családnapi hetünkön, az egyik – egyébként igen jóra való, sőt rokonszenves – résztvevő azt mondta, hogy ők azért jöttek, mert másoktól azt hallották, milyen jól lehet Óbudaváron nyaralni. Ősszel egy szakdolgozatát író, egyetem mellett félállásban dolgozó, aktív schönstatti lány vállalta, hogy társaival együtt lelki hétvégét tart a kicsiknek. A (nyilván szintén elfoglalt) szülők pedig úgy gondolták, hogy az lesz a legjobb, ha a szervezés fizikai és szellemi munkája mellett vonattal még le is utaztatja a fővárosi gyerekeket. Máskor azt tapasztaltuk, hogy

egy résztvevő végigtelefonálta, intézkedte a családnapos hetet, lelkiileg-szellemileg máshol járt, ha a teste Óbudaváron volt is. Éppígy az is szinte csak nosztalgizálás már, hogy az életre nevelt fiaink pár kilométert begyalogoljanak a táborhelyig: az utolsó méterig autóval viszik őket a szülők – akár az erdő csendjét és földútjait is „felszántva”.

Mindannyian fogyasztói társadalomban élünk, az Egyház, így Schönstatti is ebbe beágyazva létezik. A fogyasztói társadalom tagja boldogságát a minél könnyebben megszerezhető, minél nagyszerűbb élményektől várja. Az élmény lehet vallási vagy profán, az elvárásunk az, hogy szolgálják ki az igényeinket a lehető legmegfelelőbb módon. Programok garmadájaiból választjuk ki a nekünk leginkább tetszőt, amiben addig és olyan mélységben veszünk részt, ahogy az nekünk kellemes. Ennek a gondolkodásmódnak a hatásait tapasztaljuk közösségeinkben, plébániákon és nyilván Schönstattban is. Ez a gondolkodás jól működik egy moziban, ahol kiválasztom a nekem tetsző filmet, eldöntöm, hogy popcornt vagy nachost eszem-e, elnyúlok egy kényelmes székben, elvárom, hogy a személyzet kiszolgáljon (szedjék össze az elpotyogtatott kukoricát), s ha nem tetszik a film, a közepén hazamegyek.

Azt talán mondani sem kell, hogy ez a mentalitás nem krisztusi, nem

schönstatti, a közösség így nem tud épülni. Óbudaváron nem nyaralók vagy mozinézők vagyunk: küldetésünk, feladatunk van. Ezt a küldetést bízta Krisztus mennybemenetelkor az apostolokra, ezzel zárul minden szentmise, s Kentenich atya is központi helyre állította a küldetést tanításában (egy teljes fejezet található a témáról a Kentenich olvasókönyvben). A világ szemében az a bölcs, aki kevés erőfeszítéssel ér el sokat, aki úgy áll a munkához, hogy más is odaferjen, de ez a megközelítés nem építi az Egyházat. Mindenkinek szüksége van pihenésre is, de csak nyaralva nem lehet küldetést teljesíteni. A családnapok szerkezete nem véletlenül alakult úgy, hogy a délután a pihenésé. De gondoljuk meg, hogy jól járunk-e, ha úgy viselkedünk, mintha társasúton lennénk, ahol az idegenvezető és a sofőr végzi a munkát, a többiektől pedig csupán annyi az elvárás, hogy időben ott legyenek az indulásnál.

Az Egyesült Államok első katolikus elnöke, John F. Kennedy azt hangoztatta: „Ne azt kérdezd, mit tud érted tenni a hazád, inkább azt, hogy te mit tudsz tenni a hazáért.” Vajon igaz lehet ez a mondás Schönstatra és a mennyei hazánkra is?

Óbudaváron mindig közösségként vagyunk jelen. Elsősorban persze a házaspár és a család építi a saját közösségét, de együttműködve a vezetőkkel és a társakkal. Meghívásunk Óbudavára nem azon alapul, hogy időben tudtunk jelentkezni és befizetjük a díjat – ezek csupán gyakorlati szükségességek. Ide a Szűzanya hívott bennünket, eszközként és munkatársként. Az előadó- és házigazda házaspárok nem nyaralásszervezők, akiknek feladata

a résztvevők szórakozásának biztosítása lenne, hanem együttműködők, akik a Szűzanya közösségét vezetik.

...csak nyaralva nem lehet küldetést teljesíteni.

Mindnyájan szabad evezősök vagyunk, akik együtt haladunk az önevelés útján, együtt építjük-gazdagítjuk Schönstattot és az Egyházat. Az evezősök pedig húznak, és nem csak napoznak! „Az életáram mind-

azok életéből táplálkozik, akikkel közösségben vagyok ... ez az áramlás személytől személyig megy tovább, majd ismét visszatér hozzám, és így kering tovább” (*Kentenich olvasókönyv* 220.). Ezt az áramlást nevezi Kentenich atya a közösség értelmének, ebben mindannyian részt veszünk a hétköznapi életünkben, a családjunkban, a plébánián, a családnapokon, a hétvégi programokon és azok szervezésében. Ezt az áramlást erősítjük, ha magunk visszük el a gyermekünket (és még két másikat) a hétvégére, ha azt figyeljük, kinek lehet szüksége egy jó szóra, beszélgetésre (lehet, hogy a házastársamnak vagy gyermekemnek, de lehet, hogy egy számomra kevésbé rokonszenves résztvevőnek). A szentély forrásából meríteni aktivitást jelent. A pihenés jogos igénye mellett ez Óbudavár ajánlata a jelentkezőknek, s akkor értelmet nyer az a mondat, amit minden nap látunk a kápolna oltárterítőjére hímezve:

SEMMIT NÉLKÜLED, SEMMIT NÉLKÜLÜNK.

Szívünkől születél

A csodák néha nem úgy érkeznek az életünkbe, ahogyan várjuk vagy reméljük őket... hanem annál sokkal különlegesebb módon. Kisfiunk, Jakab érkezése is egy ilyen tapasztalat volt számunkra.

Az ő születését sokéves várákozás, rengeteg ima és küzdelem előzte meg, ami visszatekintve egy nagyon hosszú, néha gyötrelmes, mégis áldásos út volt, amit a Jóisten nekünk készített elő, hogy éppen akkor, éppen ez a csodakisfiú érkezhesen meg hozzánk.

6 éve kimondták nekünk, hogy vér szerinti gyermekünk nem születhet. Ezzel szembenézni, ezt elfogadni nem volt könnyű. Sőt, embert, hitet próbáló, küzdelmes időszak volt. Mégis visz-

szatekintve azt látjuk, hogy házasságunk a közös terhek cipelése során megerősödött, kapcsolatunk még erősebbé, hitünk még szilárdabbá vált. Nemrég olvastuk egy könyvben, hogy a Jóisten azért küld nehézségeket, hogy a szeretet növekedhessen. Ezt mi is megtapasztaltuk, hiszen a nehézségek hatására még inkább elkezdtük értékelni a másikat, azt, hogy vagyunk egymásnak. De azt, hogy a Jóistennek mi a terve velünk, hogyan fogunk családdá válni, ha egyszer fogunk, nem tudtuk. Csak imádkoztunk. Minden egyes nap imádkoztunk leendő gyermekünkért.

Egy nap szembejött velünk egy lehetőség: ingyenes 3 hétvégés Anna-Joachim programot hirdettek hosszú ideje gyermekre vágyó házaspárok számára. Úgy döntöttünk, részt veszünk rajta, s milyen jól tettük! Sorstársakra, barátokra találtunk, pszichológusi segítséget is kaptunk, és itt gondolkoztunk el először komolyabban az örökbefogadáson.

Néhány hónap múlva beadtuk jelentkezésünket a TEGYESZ-hez, s egy igen hosszúra nyúlt alkalmassági folyamat végén megkaptuk határozatunkat.

Azon a bizonyos áprilisi napon – majdnem egy éve várakoztunk örökbefogadásra – épp Óbudavárra indultunk, egy gyermekre vágyó házaspároknak szervezett hétvégére...

re...ahova végül nem érkeztünk meg! Ugyanis útközben hírt kaptunk egy kisfiúról, aki 6 nap múlva (épp 18-án ☺) fog születni, s megfordult velünk a világ.

Óbudavárra indultunk, egy gyermekre vágyó házaspároknak szervezett hétvégére...

A következő napokban az örökbefogadást közvetítő egyesület munkatársaival, majd kisfiunk életet adó anyukájával találkoztunk, s miután kölcsönösen igent mondtunk egymásra, felköltöztünk Budapestre, és tűkön ülve vártuk kis Jakabunk születését.

Másnap reggel a kórház folyosóján már nagyon-nagyon izgultunk, s amikor egy nővérke szólt, hogy a baba megszületett, anyuka jöjjön gyorsan, zavartan körbenéztem, csak pislogtam, mire leesett, hogy az bizony én vagyok. Pár perc múlva férjem is csatlakozhatott, és együtt gyönyörködhattunk a kis törölközőbe bugyolált Csodában. Megérkezett, akit annyira vártunk, s már nem volt kérdés bennünk. Akkor és ott tudtuk, éreztük, hogy Jakabot nekünk küldte a Jóisten.

Isten ujjlenyomata

A cikkleadás napja előtti utolsó éjszaka. Álmatlan. Nem az első. Nem csak ezért, de mégis miért ígértem meg, hogy egy olyan életeseményről írok, ami még folyamatban van, aminek egy része még előttem is titok. Egy olyan titokról, ami egész lényemet, testemet, lelkemet és pszichémet átítatta, mindenembe belenőtt, amivel egy vagyok (még). Csak az én titkom, az én ismeretlen részem, az én sorsom ez? Nem. Hiszen az én testem, lelkem és pszichém összenőtt, egységben van a

férjemmel, akit ez a titok ugyanígy átjárt. Hány élet ez egyben? Kettő, három? Istennel közösségben hat...? Még több. Hisz' belőlünk kivetül és érinti a már meglévő gyermekeink életét, a környezetünkét. Ebből lehet majd egy letisztult tanúság, jó példa Isten teremtő szeretetéről. Lehet majd. De mi ez most? Küzdelem, teher, ha édes is. Elkerülhetetlen? Igen. Gyűjtjük a vizet, hordjuk Jézusunk, Eléd. A mi kezünkben van a víz, az alkalmatlanság, erőtlenség, aggodalom. A Te kezében ez nemes borra válik majd. Reméljük! A szívünkben van vágy, remény az alkalmasságra, a megújuló erőre. Ezt folyton csorbítani próbálja a Gonosz... Szűzanyánk segíts, vezess minket, szólj Szent Fiadnak! Erősíts minket, erőtlenségünket is tedd hallhatóvá, ami azt kiáltaná Jézusnak: Hadd lássunk csodát újra a „*Té szavadra*”!

A 47. életévemben járok. A 18 házassági egységben töltött évünk során Istenbe kapaszkodtunk és sok áldást kaptunk. Olyat is, amit egyértelműen annak éreztünk és olyat is, amiről később láttuk be, hogy áldás volt. Sokszor lett a vízből bor. Nem általunk, de testi-lelki küzdelmeink kellettnek hozzá. Házasságunk kezdetén évekig viseltük a meddőség érzését, majd Isten áldásával hét gyermekünk született. Schönstatti utunk kezdete óta a Szűzanya, aki „fogékony minden emberi szükség iránt” (Tilman atya), segít és van biztos fogásunk életünk mászófalán. Az Ő szövetségeseiként szeretetközösségünk erősödött Istennel, egymással, a ránk bízottakkal, és azokkal is, akikre minket bízta, lelki teherbírásunk nőtt. Talán óhatatlan, hogy egy ilyen szeretettel átjárt, tisztító, nevelő és növelő út során változik lelki habitusunk, és ehhez méltón kell döntenünk.

Kb. két éve legkisebb gyermekünk elérte az egyéves kort. Ekkor egy gyászreakció indult el bennem és kétségbeesés jelent meg a szívemben, látva, hogy lassan ő is leveti a babaruhát. Egy időszakot kezdtem gyászolni, a fiatal, gyümölcsöző éveket. Férjemmel ekkor már erősen megéltük testi korlátainkat, amiket a

múló évek és a nagycsalád terhei róttak ránk. Mi lesz most velem/velünk... Nem így terveztük ugyan az életet, de Égi segítséggel ebben teljesedtünk ki. A gyerekvállalás egyfajta önazonossággá vált. Testünk elfáradt, de lelkünk és a köztünk lévő vágy továbbra is fiatal maradt, nyitott és rugalmas Isten szavára. A test lezárta a gyermekvállalást, de a lélek nem. Ebben a kettősségben, gyászban őrlődtem. Férjemen kívül, akivel együtt éltük át oly sokszor a teremtés csodáját, büszkén, hogy részünk is van benne (utólag minden meg is szépül), senki emberfia nem értette mi a bajom. Elengedni tudni kell, jönnek új kihívások. Hét gyerekkel is menni a teendő... – biztattak. Kapaszkodva a realitásba, és újra bízva Isten kreativitásában, lassan-lassan úgy éreztem, kész vagyok lezárni ezt az életszakaszt a lelkemben. Családtervezés. Hol a hatar? Férjemmel sok beszélgetés, ima, terv, szívizvizsgálat közben és után, a lelki kapu teljes bezárása előtt mégis választ kértünk erre Istentől, sürgető választ. Lelkünk ajtaján egy kis rés, nyitottság maradt az új életre (különben hogy is kaptunk volna isteni választ), de alaposan körülveztük emberi korlátokkal, jól elláttuk a realitást, az ész érveivel. Körülveztük, elláttuk, rés volt, kicsi volt, de Isten elé vittük.

Jöttek a nyári szövetségi napok Óbudaváron. A korszóba is bedobtuk ezt a vívódást... Aztán akkor, még

azokban a napokban, több idegennek hitt, de biztosan a lelkünkre tapintó ember, váratlanul a nyolcadik gyermek felől érdeklődött, gyerekeinket is kérdezték, jön-e a kistestvér. Mások eleve nyolcgyerekesnek emlegettek minket. Egy anyuka elújsá-

.....

Testünk elfáradt, de lelkünk és a köztünk lévő vágy továbbra is fiatal maradt, nyitott és rugalmas Isten szavára.

.....

golta, hogy egy sok-sokgyerekes családba, hasonlóan korosodó szülőkhöz, nem tudatos tervezés után ugyan, de újabb baba érkezik. – Na és nálatok? – kérdezte. Mik ezek az utalások, kérdések? Jelek? Emberi ráérzések vagy még rosszabb, kísértés? Mi Isten válaszát vártuk. Adott.

Pár héttel később egy olyan testi és lelki egységet teremtett férjem és köztem, amiben Ő is jelen volt, és csak „Igen” létezett. Akkor egyszerre éreztük, hogy új élet született.

Hullámverés: gyász – öröm – kétségbeesés. A gyászt az öröm, az örömet a kétségbeesés váltotta fel. Nyílszerűen csapódott belénk a kijózanodás, ijedtség és félelem járta át a szívünket, amiben korábban tiszta vágy és hit volt. A fókusz visszaesett a földre, a testi korlátokra, a sajgó ízületekre, az ősz halántékra, a fáradt idegrendszerre, a megélhetési kérdésekre, a mindennapos „ezt sem bírjuk” számtalan gondra. Mi lesz most? Hogy adjuk Jézusunk Neked, amit Tőled kaptunk, ami tulajdonképpen a Tiéd, hogy az újra a miénk lehessen?

Aggodalom, erőtlenség, alkalmatlanság. Némaság is, lezártunk kifelé. Felfelé törekedni pedig nem volt erőnk, magunk maradtunk a kétellyel, a félelemmel. Vagyis maradtunk volna, de Szeretetszövetségünk erejét érezni kezdtük magányos és terhelt szívünkben. A Szűzanya komolyan vesz minket akkor is, amikor mi feladjuk. Ő nem tehetetlen, segít. Kaptunk monda-

tokat a küzdelem és elfogadás néma hónapjaiban, amiket ebben a helyzetben üresnek, hiteltelennek éreztünk. Például, hogy a gyerek mindig áldás, hogy van ahol tizenkettő is születik, nem nyolc. A Szűzanya azonban küldött biztatást, másfajta mondatokat, a kezében eszközként élő lelkek által. Ezek a mondatok, tekintetek, valóságosan biztattak és emeltek minket. Ilyen volt például: Isten hova küldene Életet, ha nem oda, ahol várják és örülnek neki? Újra megéreztük általuk az inga biztos pontját, akkor is, ha kétségbeesetten, hányingert (az is volt) keltően cibál.

„Ha saját erőinkre tekintünk, elsülyyed minden bizalmunk és reményünk; odanyújtjuk Neked kezünket Anya, S kérünk bőkezű szeretet-adományokat.” (Ég felé imakönyv – A reggel megszentelése)

Amikor az ideje eljött, korábban minden gyerekvárásnál kaptunk megerősítést közvetlenül Istentől is. A Szűzanya előkészítette a szívünket

most is erre. Két hónap testi és lelki gyötrődés után, az általam késleltetett első magzati ultrahangvizsgálaton, amitől nagyon féltem (mit tettünk? beteg is lehet ...), a válasz egy bizonyosság volt, amit Isten a szívembe tett. Néztam az ultrahanggép monitorán mozgó magzatot és azt éreztem, ő egy önálló élet. Nem éreztem, hogy függene tőlem/tőlünk. Szabadnak láttam. Akkor, az élő képen keresztül találkoztam a Teremtő Istennel, aki azt súgta: A kép, amit látsz, az Én ujjlenyomatom. Teremteni csak Én tudok Szeretet által és Én gondoskodom a szeretett teremtményről. A vizsgálat után, a kórház kápolnájában ezt olvastuk az aznapi evangéliumban: „*Ne félj, csak higgy!*” (Lk 8,50)

Ebbe kapaszkodunk: bárhol lesz, Isten gondoskodik. A döntésnél nem tagadtuk meg Őt, Ő sem tagad meg minket a döntés valóságát élve.

A Schönstatti úton pedig megtapasztaltuk, hogy a Szűzanya is gondoskodik (MHC). Földi szemmel mi vagyok most? Egy felelőtlen, magát, magzatát, családját veszélyeztető, vénülő, de azt elfogadni nem tudó, szentimentális nőszemély, aki még genetikai tesztet sem csináltatott 46 éves korában, terhesen. Égi szemmel nézve talán „Erzsébet”, akit Mária meglátogat Jézussal, elhozva az Örömhírt, részesítve a Vele való közösségben, ahol minden törekvés gyümölcsözik.

Itt a szentélyünk, ahol a földi ember átalakulhat égi emberré, ahol új nézőpontot és ehhez bátorságot kaphat. Az idei jelmondat: „*Szentélyünk forrásából meritük*”.

Forrásunk van, felüdít, pihentet, fókuszot állít és Életre kelt. Itt szabaddá válunk, lelkünk ajtaja nyílik (elég, ha résnyire), Isten szavára újra nyitottá válik Ez segít újragondolni életünk kérdéseit, elhagyni a nagy földi igazságokat, fásult dolgainkat, feladni igazunkat. Itt választ kaphatunk kérdéseinkre, oldódnak elakadásaink, születnek Istennek tetsző döntéseink, legyen az családtervezés vagy bármi más nagy dilemma az életünkben. Jó itt lenni, vizsgálódni a szívünkben, újra és újra megteesszük.

Köszönjük Szűzanya, hogy a Szövet-ségben jelen vagy akkor is, amikor mi gyengülünk, hogy a Te forrásod-ból meríthetünk!

Vizünk így van, borunk még nincs. Mária szól: „*Tegyétek meg mindazt, amit csak mond.*” Jézusunk, majd a „*Te szavadra*” bor is lesz.

Amen

Elengedés

Dél van. Ülök a háziszentélyünkben és az Úrangyalát imádkozom. Gyermekeimért ajánlom fel, akiket nem-sokára el kell engednem. Önállósod-ni vágnak, nagyok már.

Az MTA képben elmerülök, olyan biztonság és nyugalom árad belőle. A képen Mária gyengéd szeretettel öleli magához szent fiát, Jézust. Ez a kép mindig is a meleg, édesanyai szeretetet jelentette számomra. Próbáltam én is így szeretni a gyermekeimet, néha talán túlságosan is erő-sen akartam a „karjaimban” (ellenőrzésem alatt) tartani őket.

A háziszentélyünkben az MTA kép mellett egy feszület lóg. A keresztre szegezett Krisztus kitárt karjaival azt mondja, „gyertek hozzám, várlak titeket, értetek halok meg!”.

Nekünk, édesanyáknak minden gyermek elengedésével a szívünk összetörik, egy kicsit mi is meghalunk. Mária és Krisztus egysége

gyógyítja fájó szívünket. Ölelő karjainkat az évek során a kereszten függő Krisztus karjaihoz hasonlóan szélesre kell tár-nunk, mellyel azt fejezzük ki gyermekeink számára: „gyertek, várlak benneteket!”

.....
...a szívünk összetörik, egy kicsit mi is meghalunk.
.....

Búcsú anyutól

2013-ban voltunk először családnapon. Itthon nincs kifejezett házi-szentélyünk, korsónk sem, de egy Korondról hozott korsóra mindig is azzal a szemmel néztem, hogy az lehetne...

Az évek alatt kétszer dobtam bele kérést és felajánlást a Szűzanyának, most az egyik történetét, a Szűzanya gondoskodásának történetét szeretném elmondani, ahogy én átéltem.

Anyunál a harmadik gyermekünk születésekor, 2008-ban diagnosztizáltak rákot. Sok év küzdelem következett, ami alatt hallgatólagosan próbálta mindegyikünk maga meg-

oldani a nehézségeit. Anyu és apu a betegséggel járókat, mi a férjemmel a hat év alatt kettőről hat főre bővült családdal járó feladatokat.

2015 karácsonya előtt azonban kiderült anyunál egy újabb át-tét, amit azonnali műtét, majd várakozás, reménykedés követte. De néhány hónap alatt kiújultak a tünetek, és az áprilisi kontrollvizsgálatok után egyértelmű vált, hogy orvosilag nem tudnak mit tenni. Megoldhatatlannak tűnt az előttünk álló feladat. Hogy fogjuk otthon testileg gondozni, hogy fogjuk a nagyon nehéz lelki állapotában támogatni?

És nem utolsósorban az is aggasztott, hogy elfogadja-e a szétségeket? Amíg még dönteni tud erről? Amíg beszélni tud? Úgy láttam, hogy az, hogy a betegség, ami ellen éveig minden erejével harcolt, mégis erősebb nála, elfordítja Istentől, és azt is gondoltam, bármit mondanék, esetleg az ellenkező hatást érné el.

De azt is tudtam hogy valamit ten-
nem kell, hiszen az örök életéről van
szó. Végül a Szűzanyához imádkoz-
va bedobtam egy kérést és egy fel-
ajánlást az otthoni korszónkba.

Néhány nap múlva pünkösöd ünnepe
volt. Anyu tévét nézett, a csíksom-
lyói búcsút, meg a székeleyek miséjét.
Láttam, hogy milyen odaadással
nézi, és hirtelen eszembe jutott,
hogy mit kell mondanom. „Per Ma-
riam ad Jesum”! Hogy tudom, hogy
mindig tisztelője volt a Szűzanyá-
nak, különösen a csíksomlyói Szűz-
anyának, és hogy a csíksomlyói
Szűzanya is Jézust tartja kezében, őt
mutatja, ő a fontos neki!... És anyu
beleegyezett, elhívhattam egy atyát,
pünkösdhétfőn részesülhetett a
szentségekben.

De még sok minden várt ránk.

Jogász végzettségem van, amikor már
11 évet otthon voltam a gyerekekkel,
úgy láttam, valamit tanulnom kell,
hogy újra munkába tudjak majd áll-
ni. 2014 őszén elkezdtem egy kétéves
szakjogász képzést, aminek az utolsó
fél éve pont erre az időre esett. Épp a
rendelésen váraкоztam anyu orvosá-
ra, hogy a tüneteket enyhítő gyógy-
szert írjon fel, amikor hívtak az egye-
temről, hogy májusban mikor kell
Pestre menjek záróvizsgázni és a
szakdolgozatot megvédeni. Kimen-
tem a kórház elé és sírni kezdtem. Én
ezt most se nem akarom, se nem tu-
dom megcsinálni... Ekkor az ott

parkoló autók közül az egyik kitolatott és elindult. MHC volt a
rendszáma. Hallottam, hogy ez Schönstattban azt jelenti: Maria
Habebit Curam – a Szűzanya gondoskodik. Majdnem sírni is
elfelejtettem...

...hogy a betegség, ami ellen évekig
minden erejével harcolt, mégis erősebb
nála, elfordítja Istentől.

És aztán az történt, hogy anyunak mégis felírtak egy kezelést
azzal, hogy talán átmeneti enyhülést adhat... Pár napra emiatt
kórházba került, ahol infúzióban kapta a gyógyszereit, amik
így erősebben hatottak. Ekkorra már szinte nem is beszélt,
azonban az infúziós gyógyszerek erre is hatottak. Az első láto-
gatás alkalmával azzal fogadott, hogy „Kislányom, mikor is lesz
a záróvizsgád? Nem a jövő héten?” Nagyon megdöbbsentem,
nem tudtam, hogy tudja. Láttam rajta, hogy annyira szeretné,
hogy megcsináljam, ezért azt mondtam: elmegyek. Három na-
pom volt készülni. Odaadtam a Jóisten kezébe a dolgot. Kitű-
nőre vizsgáztam. Hazafelé felhívtam a vonatról. Nagyon bol-
dog volt.

Aztán hazakerült, gyorsan rosszabbodott az állapota. Apu, a
testvérem, és én felváltva voltunk vele. Nagyon meleg június
vége volt. Egy hosszú nap végén a buszmegállóban álltam,
hazafele buszra várva, testileg-lelkileg elcsigázva. Szombat
volt, ritkán jöttek a buszok, autó is alig járt. Egyszer csak el-
megy a megálló előtt egy fekete Mercedesz. Utánafordulok, a
rendszáma: MHC... Felocsúdni sem volt időm, az autó visz-
zatolatott, a sofőr átnyúlt a jobboldalra és kinyitotta az ajtót,
intett, hogy szálljak be. Megcsapott a jó hűvös levegő, ahogy
beültem a kedves ismerős mellé. Nem tudtam, hogy ilyen au-
tója is van. Csak ültem ott, félig sírva, félig mosolyogva: a
Szűzanya légkondis Mercit küldött értem, hogy hamarabb ha-
zaérjek...

A legnehezebb hét következett. A fiútábor hete. Egyik gyermekünk ott volt, úgy döntöttem, szombaton elmegyek a zárómisére, bár láttam, már nem lehet sok idő vissza. De annyira háttérbe szorultak a gyerekek az utóbbi időben.

A barátnőm tanácsolta, hogy anyu védőszentjéhez imádkozzak. Orosz

eredetű neve van, ki lehet a védőszentje? Aztán eszembe jutott, hogy anyu második neve: Mária. Hát persze. A Szűzanya.

József atya tartotta a zárómiséjét. Mise után odamentem hozzá, kértem, imádkozzunk közösen anyuért. Imádkoztunk.

Elindultunk haza. Mire hazaértünk, már nem élt. A gyerekek is elköszöntek tőle, aki akart, így is. Hívtam az atyát, hogy harangozzon. Éppen szólt a lélekharang, amikor elvitték otthonról. Július második volt. Sarlós Boldogasszony napja.

Mária-kert Óbudaváron

Az óbudavári Mária-kert nem csak egy kertépítészeti alkotás, hanem egy áramlat egyik gyümölcse és remélhetőleg annak inspirálója is lesz majd. Ebből adódóan sok üzenetet hordoz és szimbólumokat tartalmaz.

Központi helyén **a missziós kereszt** áll, amely szerves folytatása a szentélyben lévő sajátosan magyar díszí-

tésű **egységkeresztnek** és az Egymásba írt szívek **szentélye logójának** is.

Mindhárom a népi és egyházi motívumvilág nyomán indákkal, a növekvő, organikus élet jelével van díszítve.

Ez a díszítés szépen kifejezi az élet és a kereszt, az élet és az áldozatok szerves és szükségszerű kapcsolatát. **Áldozatok és kereszt nélkül nincs élet, nincs növekedés.** Az áldozatok és a növekedés kapcsolatát, egységét ábrázolják.

Ez a motívumvilág és gondolat folytatódik a kert íves vonalvezetésében is, amely sétánk során **az élet organikus szemléletére hív.**

A kertben egyetlen helyen van egyenes vonalvezetés, egyenes út. Ez a Mária-kapuhoz vezet.

Az utak, terek egymásba visszatérő rendszert alkotnak, amelyek kapcsolatban vannak a misszióskereszttel és a szentéllyel is.

.....
...az élet és az áldozatok
szerves és szükségszerű
kapcsolatát.
.....

A Mária-kert ilyenformán **nem egy tér, hanem egy út**. Ez azonban nem valahonnan valahová vezet, hanem vissza-visszatérhetünk benne a szentélyhez, a missziós kereszthez, a Mária-kapuhoz vagy a forráshoz, miközben elidőzhetünk Schönstatt történelmében. Ezt mindig Márián keresztül, a Mária-kapun át és a forrásnál elidőzve tehetjük meg. Ez nem a körbeforgás gondolata, hanem **az utóízlelés lehetősége**. Séstánk során elidőzhetünk saját élet-történetünkben, újra gondolhatjuk annak állomásait, felfedezve bennük Isten szerető tervét, meglátva azt, ahogyan vezet bennünket, megélhetjük benne a sorsközösséget Schönstatt történelmével.

A kertben közel **400 növény** és kb. 50 faj, fajta található. A növények sokasága, sokszínűsége tudatos tervezői gondolat. Túl az esztétikán, ez **a nagy Schönstatt Család sokféleségének, sokszínűségének és nagy egységének a szimbóluma**. Bennünket szimbolizál, akik sajátos értékeinkkel, személyiségünk eredetiségével, szépségével és gazdagságával egy nagy mű része és egyben alkotói lehetünk.

A növények közül több sajátos szimbolikával is rendelkezik. Ilyen a fehér liliom, a levendula, a rózsák vagy a nagy szívvirág.

A lépcső melletti **sziklakert** a benne lévő kövekkel életünk nehézségeit

juttathatják eszünkbe, amelyek között élet van. Növények díszle-
nek és egy kis patak csordogál, élető vízzel.

A kertbe vezető **lépcső** – a szintkülönbség áthidalásán túl –
eszünkbe juttathatják, hogy a kövek, ha lépcsővé válnak a ben-
ső növekedésünket eredményezhetik.

.....

A forrásnál érdemes elidőzni.

.....

A kert egyik legfontosabb része a **Mária-kapu**, amit a virágok
királynője, a róza fon körbe.

A kapu alatt bazaltkockákból kiépített belépő van. A bazalt a
legkeményebb, legidőtállóbb, vulkanikus kőzet. A lágyburkola-
tú, kissé mozgó, itt-ott bizonytalannak tűnő utak közepette a
Mária-kapu alatt nem mozog a talaj.

A Mária-kapun keresztül juthatunk el a **forrást** megjelenítő
csobogóhoz. A három gránit-tömb a Szentháromságot juttat-
hatja az eszünkbe, miközben a teret jó illatú gyógy- és fűszer-

növények szegélyezik, felhívva a figyelmet a testi és lelki egészség egyensúlyára. Az itt található padok és gondolatok megszólítanak: A forrásnál érdemes elidőzni.

A forrás után visszafordulva az út mentén **Schönstatt mérföldkövei** mellett sétálhatunk el, elidőzve annak történelmében.

Ugyanezen az úton állítottunk emléket alapítónknak, Joseph Kentenich atyának is. **A Kentenich-kő** szögesdróttal van körbefonva, emlékeztetve önként vállalt szenvedésére, a dachau-i rabságra és a döntés szabadságára. Mindez elválaszthatatlan

a Mária-kert gondolatától, annak mélységét mutatja és akkori döntését – Kentenich atya szavai szerint – Schönstatt tengelyének nevezzük.

A Mária-kert ilyen formán a biankó felhatalmazás és az inscripció kertje is az Egymásba írt szívek szentélye előtt.

Az óbudavári Mária-kert inspirálhat bennünket arra, hogy elmélyítsük kapcsolatunkat Máriával. Segíthet, hogy a nehézségek helyes értelmezésével és elfogadásával, életünket organikusan szemléljük és meglássuk benne napról-napra a szerető Isten tervét. Felidézi bennünk Schönstatt történelmét, súgva hogy annak részei és építői vagyunk, sorsközösségben elődeinkkel és alapítóinkkal.

Mária kertje nem csak Óbudaváron van, hanem bennünk is lehet. Építsük föl magunkban, ápoljuk, hogy növekedjen és gyümölcsözővé váljon környezetünk számára is.

Valójában ez az óbudavári Mária-kert legfőbb üzenete és küldetése.

Lépcsők az Ég felé

Kis-egyetemi szakdolgozatunk címét Kantenich atya ihlette, amikor a második alapító okiratban ezt a képet osztotta meg hallgatóival:

„15. Neki köszönjük azt a kegyelmet is, hogy minden kőszikla, melyet a megsemmisítésünkre dobtak ránk, egy-egy hatalmas lépcsőfokká változott, amelyen biztosan haladunk felfelé Istenhez és a hivatásunk kiteljesedéséhez.”

Mit is takarhat ez az üzenet számunkra?

.....

...a reménytelen
élethelyzetekkel való,
hiten alapuló megküzdés
kegyelmi ajándéka.

.....

Legelőször is szembesülést saját hűségér indulat-lényünkkel, hiszen a kődobálásban gyakran mi magunk is benne vagyunk – és nem csak elszenvetként.

A Jézusi szenvedés felvállalását, és átranzformálását bölcs szeretetté: kőből, kenyér legyen. Nem nehéz

belátni, hogy társadalmunk aligha működne jól anélkül, hogy emberek jelentős számban ne így állnának hozzá az őket ért sérelmekhez.

Sommásan hangzik, de fontos antropológiai tény: az emberiség története – megküzdések története. Számos vívmányunk annak köszönhető, hogy kellő őszinteséggel, bölcsességgel és jobbítani akarással álltunk szembe a minket ért kihívásokkal, de sajnos még így is gyakran elbuktunk. Olykor viszont történnek csodák és vannak kegyelmi pillanatok. Amikor a jó rendszerek felváltják a rosszakat, akkor élhetjük meg, hogy Isten a tenyerén hordoz bennünket.

Tanulságos felfedezni, hogy nem csak a történelemben, hanem a teljes ó- és újszövetségben, valamint a szentek életében is gyakran előfordul a reménytelen élethelyzetekkel való, hiten alapuló megküzdés kegyelmi ajándéka. Láthatjuk ezt akár Noé, József, Mózes, Dávid vagy Ruth történeteiben. Mária fogantatása, Jézus áldozatvállalása és kereszthordozása a kicsúcsosodásai ennek az újszövetségben. A szentek közül felidézhetjük akár Pál, Péter, Assisi Ferenc, Kalkuttai Teréz anya vagy Rita történetét.

Joseph Kantenich élete kezdetétől fogva jelentős kihívásokkal szembesült. Családja anyagi helyzete, „törvénytelen” származása, édesanyjától árvaházba kerülése, belső hitvitái, racionális-szkeptikus beállítottsága mind olyan terhet jelentettek számára, amelyekkel való küzdelme csak a pappá szentelése utáni években csillapodott. Az ifjúkori nehéz években sokat segített számára a máriás eszköztudat megélése, a szigorú napirend kialakítása és az önnevelésre való intenzív törekvés. A szentelés utáni években testileg-lelkileg is meggyógyul, kialakul benne a szolgáló atyai szeretet; gyermeki hittel, bizalommal és szeretettel fordul az Isten felé és ezt adja tovább tanítványainak tanárként, majd a Schönstatt Apostoli Mozgalom és Liga alapító vezetőjeként.

A náci üldözés alatt nem töri őt meg a négyhetes sötétzárka, ahol magát gyermekként Isten karjába helyezve imádkozza végig a bent töltött időt és a szemlélők csodálatát kivívva, testileg-lelkileg épen, lélektől megtelve távozik. Önként vállalja a dachauai fogságot, ahol az elviselhetetlen pokolban – természetfelettibe vetett hite révén – megízleli a menynyországot. Sok fogolytársának lelki támasza, misézik és Schönstatt csoportokat szervez.

Élete fő művétől erővel eltávolítva, Milwaukee-i száműzetése alatt az ottani németek lelkipásztora lesz és nagy hatással van a helyi katolikus közösségre.

Saját életünk megpróbáltatásai ugyan eltörpülnek Kentenich atya hányattatásai mellett, de mégis jó érzés, hogy a „kősziklából lépcső építése” szellemében élhetjük meg

azokat és magunkat egyszerre isten gyermekként és eszközként tekintve vehetünk részt a Schönstatt mű továbbvitelében.

Szeretet hívta meg a világot,
hogy szeretet-lépcsőfokokhoz hasonlítson,
melyek hatékonyan vezetnek minket
az ég felé az Isten szívébe.

Szeretet-folyamokat látunk folyni
ragyogva az örök szeretetből
a földre és az égre szétáradni,
és a forrásukhoz visszaáramolni.

J. Kentenich: Ég felé (részlet)

Szentélyünk légköréből merítünk

Ismerek olyan erős embereket, nagy személyiségeket, akik rendszeresen járnak erre a zarándokhelyre, mégpedig elsősorban nem azért, hogy szervezett programokon vegyenek részt. Inkább a hely sajátos légkörét szívják magukba, és megújulva, újra rugalmassá válva térnek vissza a világba. Visszajárnak arra a helyre, ahol lelki élményben volt részük, akár sok évvel ezelőtt. Mindezek a helyek egy titokzatos nyelvet beszélnek, egy természetfeletti légkört sugároznak magukból, ami vonzza és felfele lendíti, felemeli a látogatókat. (...)

Itt ezen a helyen Schönstattban [és Óbudaváron] egy jellegzetes hittel átitatott légkört találunk. (...) A vallásos összetevő, a természetfeletti nem a levegőben lóg: szükségszerűen kell lennie egy alanyának, egy szervének, konkrét formát kell öltenie. Egy emberi lénynek meg kell testesítenie azt. Ezért mindig feltételezhetjük – akárhol is uralkodik vallásos légkör –, hogy ott életteli emberek jártak előttünk, élő közösségek, akik ezt a légkört magukba szívták, fenn tartják és továbbadják. Érdeemes lenne részletesen megvizsgálni ennek a természetfeletti légkörnek a kézzel fogható összetevőit. Két élő tényező működik itt együtt: az elsődleges a

kegyelem, a második pedig az emberi személy. (...)

Nem abban áll-e a feladatunk – minden dolgot beleértve –, hogy ezért a vallásos légkörért küzdjük a plébániánkon, az iskoláinkban és egyéb szervezeteinkben? Igazából manapság jobb nevelők lennénk minden szempontból, ha meg tudnánk oldani, hogy ennek a helynek a légkörét elvigyük magunkkal, elvigyük a plébániánkra, és továbbadjuk őket az összejöveteleinken és egyéb szervezett programjainkon is. (...)

A hit-tapasztalat, egy vallásos igazságnak az érzelmi befogadása és megemésztése. Nem csupán az igazság intellektuális vagy racionális befogadásáról beszélünk pusztán, hanem egyszersmind érzelmi beépítésről is: vagyis a szív szintjéről.

A megjelenő igazságnak nemcsak a szívbe kell eljutnia, hanem inkább úgy kell azt megemésztetni – akármeddig tartson is –, hogy az egész szívet és vele együtt az egész személyiséget áthassa és megragadja. (...)

A vallásos tapasztalat az emberi lélek legmélyebb pontját érinti meg, az emberi lény szívét, ahol a kreatív erők, az emberi természet legalapvetőbb mélységei rejtőznek. A vallásos tapasztalat elemi erőket mozgat meg, rejtett alapokat, amelyek végeredményben meghatározzák az emberi személy alapvető hozzáállását és az abból következő fogékonyságát. A vallásos tapasztalat elér a szívig, és lenyúlik a tudatalattiba is.

*(J. Kentenich Az új személyiség
kiformálása, schönstatti pedagógiai
konferenciabeszédek, 1951.)*

Azt szeretném, hogy szeresd!

Vannak az életünkben olyan időszakok, amelyekben a Jóisten különösen közel van hozzánk. És vannak olyan időszakok, amelyek az egész életre nézve fontosak. Ahol sok minden eldőlt. A Szentlélek szívesen használ fel ilyen időket. Ezek aztán olyan időszakok lesznek, amelyek szakramentális jelleget kapnak.

Hogyha Isten közölni szeretné magát velünk, akkor ezt sokféleképp megteheti. Szólt hozzánk fián, Jézus Krisztuson keresztül. Szentlelkét ajándékozza oda a szívünkbe. És egy isteni lehelet van bennünk. Vagyis van bennünk egy olyan isteni erő, ami ösztönöz bennünket, hogy szeressünk. De Isten a házastársunkon keresztül is odaajándékozza magát nekünk. Az élet szépségéből és dicsőségéből valamit odaadott a házastársunknak. A társunk fény az életünkben. Meggyógyít bennünket önámításainkból. Hogyha saját szívemben megkérdezem Istent, akkor nem tudom pontosan, hogy az a Jóistené vagy a saját kívánságom. A társamnál tudom. Ő egy fény.

A társamat Isten ajándékozta nekem. A házastársam mögött ott látom a Jóistent. Ezt háromszor is látom.

Az első: A Jóisten gyengédségét látom benne. A gyengéd megérintés egy jel. Így a házastársam az életemben Istennek a jele. És Isten azt mondja nekem: szeretlek téged. És ez egy nagyon gazdag beszéd. Isten ezt ismételt, különböző módon mondja. Átéljük, hogy Isten szeret bennünket. De hogyha a Jóisten csak elkényezteteti az embert, akkor nem lesz szent, nem válik szentté.

Kereszt nélkül, szenvedés nélkül az ember nem lesz szent. És ezért társunk az életünkben a keresztünk.

.....

Isten a házastársunkon
keresztül is
odaajándékozta
magát nekünk.

.....

A Jóisten küldi a társamat, és a társam az idegeimre megy. És a Jóisten azt mondja: a szíved az enyém.

Én azt válaszolom: Hát igen, természetes, a tiéd vagyok. De miért olyan kemény az utam?

Természetesen igent mondunk a szenvedésre, amit a Jóisten küld nekünk. De ha egy embert nagyon szeretünk, ő egyidejűleg a keresztünk is, ez azt jelenti, hogy felfedezzük társunk mögött a Jóistent, aki azt mondja, a szívedet magamnak szeretném. A házasságban is gyakran magányosak vagyunk. Mert Isten olyanak teremtett bennünket, hogy egy végső egység vele lehetséges. A társam ebben az esetben egy fény, mert Istenhez vezet engem.

És egy harmadik módon is fény, mert azt mondja a Jóisten: azt akarom, hogy szeresd őt! A társunk egy meghívás, meghívás mindig és mindig szeretni. Azt az embert szeresd, aki egészen közel van. Ez az útja annak, hogy a Jóistent valóban szeressük. Hogy szentté váljunk, vagy mint ember naggyá váljunk.

A nőtlen ember élete nem olyan nehéz. És mi van önökkel? Önöknek nyakukon van a társuk és ezért szentté válnak. Gyorsabban, mint én! Hogyha az ember a házasságban kihasználja azt az esélyt, hogy szeressen, akkor, mint ember nagy lesz. És mint keresztény, szent lesz.

*Családnapok
1992. augusztus 23–29., Óbudavár*

Reménnyel tekintünk a jövőbe

December 28-án reggel Ferenc pápa hangüzenetét tették közzé, melyben arra buzdít, ne „pesszimizmussal és lemondással” tekintsünk a jövőre, hanem válasszuk mindig a szeretet útját, s a világot szemléljük „a remény kedves tekintetével”.

„Arra kértek, hogy beszéljek nektek a reményről és a kedvességről” – kezdte üzenetét a Szentatya, köszönetet mondva a felkérésért, hiszen ezek a szavak az evangélium lényegét érintik, és utat mutatnak, irányítják viselkedésünket.

Sokkal szebb egy reménységgel és kedvességgel teli világ, és emberibb az a társadalom, amely bizalommal tekint a jövőbe, tisztelettel és együttérzéssel bánik az emberekkel.

A pápa utalt rá, hogy december 24-én elkezdődött a szentév. Ebben az időszakban arra kapunk meghívást, hogy legyünk a remény zárandokai. Bár nem tudjuk, hogy mit tartogat számunkra a holnap, de nem jó nekünk, ha pesszimizmussal és lemondással tekintünk a jövőbe – fejtette ki a Szentatya. – A háborúk, a társadalmi igazságtalan-

ságok, az erőszak számos formája, amelyeket nap mint nap tapasztalunk, nem sodorhatnak bennünket a szkepticizmus és a csüggedés kísértésébe.

Mi a szeretetet választjuk, és a szeretet lángolóvá és bizakodóvá teszi a szívünket – hangsúlyozta üzenetében Ferenc pápa. – Aki szeret, még ha bizonytalan helyzetbe is kerül, mindig a remény szelíd, kedves tekintetével szemléli a világot.

A kedvesség nem egyfajta diplomáciai stratégia vagy pusztán formális magatartás, amelyet a társadalmi összhang biztosítása vagy egyéb előnyök érdekében kellene követnünk – szögezte le a Szentatya. – A kedvesség a szeretet egy formája, amely megnyitja a szíveket a befogadásra, és segít mindenkinek alázatosabbá válni.

Az alázat alapvető jelentőségét hangsúlyozva a pápa rámutatott: az alázat képessé tesz a párbeszédre; segít, hogy leküzdjük a félreértéseket, és hálát ébreszt. Ehhez kapcsolódóan Ferenc pápa idézte a híres brit író, Gilbert Keith Chesterton szavait, akit Jorge Louis Borges argentin költő is nagyra becsült.

Chesterton önéletrajzának végén bölcsen azt kéri, hogy „hálával fogadjuk el az élet dolgait, és ne vegyük azokat természetesnek” (Önéletrajz, 16. fejezet).

Hangüzenetét a pápa a remény kívánságával zárta, megjegyezve, hogy a remény a hit és a szeretet mellett teológiai erény. A Szentatya annak a reményének adott hangot, hogy a jubileumi évben gyakorolhatjuk a kedvességet mint a szeretet egyik formáját másokkal való kapcsolatainkban. „Az új év hozzon nekünk békét, testvériséget és hálát!” – kívánta végül Ferenc pápa a BBC hallgatóinak.

Vatikáni Rádió, Magyar Kurír

Szentélyünk forrásából merítünk

„A schönstatti pedagógia
a szeretetszövetségből meríti hatékonyságát.”

A szeretetszövetség megújítása nálunk a schönstatti közösségben mindig is szokás volt, de most mintha a szokásosnál is jobban „felpörögne”. Egy életteli – mindennapi életünk igényéből fakadó és életet adó – áramlatot figyelhetünk meg. Mint ha szaporodnának a 18-i, a kápolna felszentelésének ünnepén tehető szövetségmegújításra való felhívások, buzdítások, egyre-másra érkeznek a Hírlevélén, KHírlevélén... (Ugye mindnyájan föl vagyunk iratkozva rájuk?)

Ez jó, sőt nagyon jó! A *Küldetésünk titkai* 7. kötetéből vett mottó megfogalmazása szerint *a szeretetszövetség a forrásunk, amiből merítünk*. Organikus Pedagógiai kerekünk „legkentenich-atyásabb” küllője talán a *szövetségpedagógia*. Mindnyájan érezzük homályosan a kifejezésben rejlő nagyságot, és növeszti is a lelkünket, de mi is ez voltaképpen? Ha röviden kellene elmagyaráznunk egy érdeklődőnek, talán ezt mondhatnánk: a nevelés szövetségpedagógiai célja az, hogy a neveltünket képessé tegyük arra, hogy természetes és természetfölötti szövetségekben éljen. Vagy más szavakkal: a szövetségpedagógia továbbvezetett kötődéspe-

dagógia, szeretetpedagógia, ahol a spirituális intelligenciát, a szeretésre való képességet akarjuk kifejleszteni.

A végtelen utáni vágyunk, az „Isten-ösztön” egy ősösztön: elnyomhatjuk ugyan (hiszen szabad akaratunk van), vagy megtéveszthető a másodlagos értékek által (hatalom, élvezet, tulajdon) –, de kitörölhetetlen. Neveltünkben ugyanúgy benne rejlik ez az „istenszükséglet”, mint bennünk. Természetesen – mint a nevelés bármely irányból való megközelítése – a szövetségpedagógia is a *nevelt nevelővel* kezdődik. A kiskori szeretet-képesség még fejletlen, kell számára a kierlelés, tanulás. De itt aztán fokozottan ránk fér az önnevelés, hisz idősebb korunkban sem lehetünk elég profik, soha nem mondhatjuk, hogy „na én már eléggé tudok szeretni, már nem kell tovább fejlőd-nöm...” Mindig van följebb, minden életkorban! És soha sincs túl korán, nem túl kicsi a kisgyerek sem a szövetségi léthez – jól tudják ezt a fiataljaink, akik a nyári táborokban már egészen kicsiknek is csepegtetik. Nagyon szép volt például, ahogy az egyik kísérő nagylány viccesen felsóhajtott a kislánytábor után: „na most aztán jól tudom a szentelési ima szövegét, mind a húsz kislánnyal egyenként gyakoroltam egész héten át!”

A szövetség különböző szinteken lehet jelen az életünkben – ezeket egyszerűen úgy képzelhetjük el, mint a hagyma rétegeit. A hagyma legbelsejét („szívét”), a szövetségi évfolyamok és apostoli kör tagjai élik az ő szentelési imáikon keresztül. Aztán kicsit szélesebb rétegben veszik körül őket azok a schönstattiak, akik az „*Úrnőm és Anyám...*” kezdetű imával – először ünnepélyesen, aztán naponta (akár többször is) – Márián keresztül lépnek kapcsolatba Istennel. Hasonlóképpen egy sajátos szövetségben élünk a házasságkötés által a házastársunkkal is. Sőt, a munkatársakkal, nevelőtársakkal való „összejátszás” is egyfajta szövetségnek számít! Barátaink, gyermekeink barátainak a szü-

lei, tanárok, közösségek, egyházi személyek, a Szűzanya, szentjeink, Atya, Jézus, Szentlélek, mind szövetségstársaink lehetnek a nevelésben.

Mindezeket pedig – ha úgy tetszik, a hagyma héjaként, mintegy összetartójaként – még általánosabban az újszövetségi istenkapcsolatunk burkolja be. A végtelen Isten Új Szövetsége, amelyet Krisztus által minden emberrel – de különösképpen is a megkereszteltekkel – kötött, a legáltalánosabb értelemben vett, ám igen nagy horderejű szövetség. Tehát így vagy úgy, tudatosan vagy (még) öntudatlanul, de mindenképpen szövetségi létben élünk! Rendelkezésünkre áll ez az erőforrás, de egyáltalán nem mindegy, hogy merítünk-e belőle! Kentenich atya a szövetség gyakori aktiválására buzdít minket: „Belső helyzetünkre te-

kintve, személyes helyzetünkre, azoknak az embereknek a helyzetére, akikkel együtt élünk és együtt dolgozunk, sőt nemzetünk helyzetére tekintve sokkal könnyebb tétlenül lógatni a kezünket, mint határozott cselekvésbe fogni, és bátran a jövő felé törekedni. Ismét *a szeretetszövetségünk felfrissítése ad nekünk erőt és bátorságot.*”

...eszközök vagyunk: engedjük használni magunkat.

Mire is számíthatunk, ha erőt fektetünk a szövetség felfrissítésébe, tudatos megélésébe? Milyen is a szövetségben élő nevelő? Elsősorban – laza és oldott. Ez bizony nagyon jó hír a stresszel (túl)terhelt mindennapjainkban! (Ugyanakkor természetesen ez nem jelenthet gondtalanságot, hisz tudjuk azt is, hogy eszközök vagyunk: engedjük használni magunkat, beletesszük a tőlünk telhető száz százalékot a nevelés munkájába. Mindig érvényes, hogy schönstattiként csakis minőségi munkát adunk ki a kezünkéből! De mindig tudatában lehetek annak, hogy mivel nem én vagyok a fővállalkozó, ezért nem az enyém az utolsó szó, nem kell kétségbeesnem, ha nem látom rögtön (vagy akár sosem...) a nevelési erőfeszítéseim gyümölcsseit, vagy akár ha el is rontok valamit. Ér hibázni! (Sőt, ki tudja, talán az Úristen épp a neveltem javára fordítja az én hibázásomat – akár úgy is, hogy a neveltem sem fog majd görcsölni, ha ő maga is hibázik.) Szövetségi nevelőként állandó kiegészítésben és egységben élünk – nemcsak nevelőtársainkkal, hanem a fő Nevelőnővel is! A szövetségben élő nevelő mindenkor biztos lehet a szövetségi gyümölcsök megjelenésében, amikor $1+1=3$, 5, 10, 100... Nem azonnal, nem mindig úgy, ahogy elképzeltük, de Isten *mindig* megadja azt, amit jónak lát. Mondhatjuk így is néha kicsit viccesen az imánkat „Nevelőtársam és Főnököm! Egészen felajánlom magamat Neked ma...”

A *merítés* szó pedig azt is sugallhatja, hogy a nagy egészből csak egy kis részlethez nyúlok most éppen. Nem baj, ha nem vagyok

birtokában az egésznek (pl. az egész Organikus Pedagógia ismeretének), nem kell egyszerre mindent! Akár jót is tesz nekünk, egy kis alázatra nevel... De mindent beleteszek, amit tudok, amire most éppen képes vagyok, és bízom a „fővállalkozóban”. Sőt, szólok is Hozzá, emlékeztetem Őt (és magamat) arra, hogy most Őrajta a sor, és számítok Rá, hiszen állandó és kölcsönös terhelhetőségben és igénybevehetőségben élek, állandó örömteli kölcsönös függésben!

A *merítés* egyfajta aktivitás is. Mi, schönstattosok nem a sült galambot várjuk – inkább a Lélek nagyon is élő galambját! A tömegemberséggel, a fogyasztói szemlélettel igenis szembe-
megyünk! Számoljunk le a puhánysággal, neveltjeinkben is, de főleg – önmagunkban. Komoly feladatunk és felelősségünk például, hogy önmagunkban megéljük a feszültségeket, megtanuljuk elviselni és feldolgozni őket (imában és ha szükséges, egyéb módokon is), megtanuljuk (és tanítsuk) a stresszkezelést.

Az állandó és kölcsönös igénybevehetőség, ami a szövetséges nevelői létet kíséri, nem jelenti azt, hogy ne állíthatnék föl prioritásokat, ne húzhatnám meg a határaitam. Sőt, ellenkezőleg! Ha éppen ülök a számítógépnél, és egy cikken dolgozom (vagy ebédet főzök stb.), és odajön hozzám a gyermekem (unokám, házastársam stb.), nem biztos, hogy azonnal le kell csapnom a billentyűzetet (fakanalat), hogy vele foglalkozzam a munkám helyett. Igenis el tudom dönteni (és döntést is kell hoznom), hogy *mi vagyok* most éppen elsősorban, mit kíván tőlem a létrend. Édesanya? (Nagymama? stb.) Nosza, akkor becsukom a gépet-könyvet-lábost (Tilmann atya még azt is hozzátette, hogy leteszem a macskát az ölemből...), és teljes figyelmemmel felé fordulok. (Semmi multitasking!)

De az is lehet, hogy Istentől kapott munkát végzek – ekkor gyorsan rámosolygok a gyermekemre, megölelgetem és azt mondom neki: „kérlek, várjál egy kicsit, most dolgom van” – és folytatom az írást (főzést stb.) Ezzel egyszersmind példát is mutatok neki a saját későbbi határhúzásához, plusz még a vágyai teljesítésének késleltetésére is nevelem őt.

Félő, hogy ha most többet mondanánk a szövetségpedagógiával kapcsolatban, akkor az már nem is egy kis merítés lenne, hanem nyakon öntés... Újra csak Kentenich atyánk frappáns megfogalmazásához fordulunk, aki hatalmas életfeladatáról beszélve, hogy kiformálja az új embert az új közösségben, azt mondta, hogy „mindent a szövetséggel és az organikus gondolkodással oldottam meg”.

Cselekedjünk hasonlóképpen: merítsünk a forrásból!

Frigyládánk

Talán nem vagyok egyedül azzal az élménnyel, hogy a Szentírás egyes részei nem érintenek meg. Ilyenek pl. a családfák, amiket át szoktam ugrani, de ilyen volt a Kivonulás könyvének 25. fejezetében a szent sátor és a frigyláda elkészítésének részletes technológiai leírása is. Eltöprengtem rajta, hogy ez most évezredek távlatából miért is fontos nekem. Nehezen vallom be, de kicsit bosszantott is, hogy egyáltalán miért olvasom ezt. Aztán megnyugodva, hátralépve az hasított belém, hogy nem a technológia fontos ma nekünk, hanem az az üzenet, hogy mennyire meg kell becsülnünk a Jóistennel való tapasztalataink tárgyi jeleit.

Természetesen ez az élmény a háziszentélyünkben ért, ami elmélyítette bennem azt az igényt, hogy nap mint nap végignézzem ezeket a tárgyi emlékeket, és hálás szívvel mondjak köszönetet. Ekkor döbbenem rá, hogy a mi frigyládánk a háziszentélyünk, és a hozzá való kapcsolódás miatt fontos olvasnom azt a műgonddal készített sátor- és ládaleírást.

Korábban érdekes tapasztalatom volt egy kisegyházhoz tartozó kollégámmal való sok beszélgetés kapcsán,

hogy ő csak a sikereket mutatja meg. Talán ez nem áll messze az ószövetség felfogásától, ahol az Istent szeretőket elkerüli a baj, sikereik vannak, a betegek pedig eleik bűnének terhére hordozzák. Ezt tapasztaltam nála is. A gyülekezetükbe sikeres emberek járnak, akiknek jól fejlődő vállalkozásuk van, ami azt mutatja számukra, hogy kedvesek az Isten előtt.

.....

Gyakran telik meg a ház: gyerekeink, a gyerekeink barátai, sok ismerősünk, sok barátunk, a barátaink gyerekei.

.....

Na, de akkor mi van velünk, a kudarcainkkal meg a háziszentélyünkkel, meg a mi Istenünkkel? A mi háziszentélyünkben van egy rendszámtábla, a leégett autónké, ami egy pillanat alatt pusztult el, de a feleségem és a lányom, akik benne utaztak, sértetlenül kiszálltak. Ez siker, veszteség vagy csodálatos menekülés? A történeteink, amelyek a frigyládánkban rejtőző tárgyak mögött húzódnak, nem pusztán sikerekről szólnak, sokkal inkább találkozásokról. Nemcsak örömökről, hanem fájdalmakról is. A Jóisten ingabiztonságában élve látjuk mindezt jónak.

Luise nővér sok évvel ezelőtt tartott családnapokat Óbudaváron. Odalépett hozzánk, és kérdezte, nem tudnánk-e valami ingának való kis tárgyat adni neki – szemléltetésül az előadásához.

12 éves forma fiunk néhány percen belül megjelent két zöld dióval, amiket egy vékony madzagra rögzített. A nővér nagyon megörült: „Éppen ilyenre gondoltam”. A kis összeaszott, megfeketedett diócskák ott hirdetik a háziszentélyünkben: a Jóisten ingabiztonságában élünk. Egyszer fent, egyszer lent.

Az esküvőnkre egy kedves pap ismerősünktől egy kis bronzplakettet kaptunk ezzel a felirattal:

„Nézd, nyitott ajtót bízta rád,
amelyet senki be nem zárhat”
(Jel3,7). Amikor háziszentélyünk lett, ez a plakett is elfoglalta benne a helyét. Akkor – és még sok éven át – nem értettük, kicsit el is felejtettük ezt az ajándékot. Nagy családkunk lett. Gyakran telik meg a ház: gyerekeink, a gyerekeink barátai, sok ismerősünk, sok barátunk, a barátaink gyerekei... Sokszor sokan, egymásnak adva a kilincset.

Most már tudjuk, hogy a nyitott ajtó öröm és felelősség. Hálások vagyunk érte.

Van a háziszentélyünkben egy rózsafüzér is, Dédi rózsafüzérje. Ott volt a párnája alatt, amikor meghalt. Élete utolsó éveiben már nehezen mozgott, szinte ki se jött a szobájából. Sokszor kérdezte: „Mit tudok én már nektek segíteni?” Hisszük, hogy sokat tett értünk: hűség, imádsága átsegített és most is átsegít bennünket sok nehézségen. Hála érte!

30 évvel ezelőtt, legelső családnapon hallottunk egy példát a kandalló párkányán ülő gipszből készült galambpárról. A galambok békeidőben egymás felé fordulva ücsörögnek. Ha valami nézeteltérés van a házaspár

között, a galambok kifelé fordulva jelzik: hadiállapot van. Ha a házaspárból valamelyikük kész a békülésre, a saját galambját befelé fordítja; várva a másik fél közeledését. Sokszor meséltük tovább ezt a számunkra nagyon kedves történetet. Egy jegyespártól kaptunk ajándékba két kis falevélből készült apró madárkát egy picike dobozban. A kismadarak ott ülnek a háziszentélyünkben emlékeztetve arra, hogy meg kell küzdenünk az „elfordulós” időszakokkal, és hogy mennyivel jobb nekünk az, ha ők (is) egymás felé fordulnak.

Itt állnak a Szűzanyának írt leveleink is, amelyeket sok éven át a családnapok aratásakor fogalmaztunk.

Azt tanultuk réges-régen Tilmann atyától: „Mi schönstattiak olyan lassan haladunk, olyan lassan növekszünk, hogy nem is látszik”. Ha elolvassuk a sok éven át felírt elhatározásainkat, szándékainkat a változásra, éppen ezt látjuk: olyan lassan haladunk, hogy nem is látszik. Örömünk, hogy a Jóisten nem teljesítmény-orientált, nem állít a sarokba bennünket a lassúságunkért. Sokkal inkább az ölebe vesz, megtart, nagynak lát. És nem a mi kis elhatározásaink, hanem az Ő tekintete és ölése által leszünk jobbak.

Mikor merítettél utoljára forrásból?

Idézd fel magadban azt a pillanatot, ahogy ott állsz az erdőben, lábad előtt a forrás, fejed felett hatalmas, idős fák koronái. A nap erős fényét kedvesen megszűrlik, így nem éget, de melegít. A szél lágyan zenél a leveleken, a madarak trilláival tökéletes harmóniában. Nyugalom van, és béke, semmilyen oda nem illő zaj nem zavarja meg a világnak ezt a buborékját, amiben milliónyi élőlény teszi a dolgát, fogyaszt, lebont, petét rak, fotoszintetizál, sző, épít. Első pillanásra láthatatlanul, szépen csendben.

Izmaid fáradtak, lábadnak hálás vagy, hogy eddig hozott, ruháid már nem öblítő illatúak, táskádban étel, kulacsod már üres. A lábad előtt csordogál a patak, ami pontosan ezen a ponton születik. Nem csak neked nyújt felfrissülést, hanem rengeteg élőlénynek. Növények és állatok élettere, az erdő egészének életető üttőere. Ha elapad, sokan kénytele-

nek addigi életükön változtatni. Elvándorolni, mélyre ásni önmagukat, vagy a szárazságtól védő tokot építeni maguk köré.

Isten tökéletes alkotását láthatjuk benne, ugyanúgy, mint mindennapjainkban. Rengeteg feladat, apró tett és ima, amik összeszövődve, mint egy nagy rendszer apró alkatrészei hozzák létre az egészet, az egységet, az életet. Hibákkal, vakvágányokkal, külső behatásokkal együtt.

Mindkettő sérülékeny és könnyen tönkreteszhető. Az elsőben elég egy haszon célú turisztikai fejlesztés, egy út, vagy csak néhány hangos jármű, aminek a kereke feltöri a gyepet, elvisz néhány fát.

A lelkünkbe is könnyen betörnek a civilizáció sztrádáin száguldo frázisok, gondolatok a csalódások, Isten nélküli döntések, keserűség. Ha megnyugvásra vigaszra vágyunk, Istenhez fordulunk. Az Ő forrásából iszunk, szentélyébe húzódunk megpihenni, feltöltődni. Ez teljesen természetes mindannyiunk számára.

Ha a valós források apadnak el, és már nem csak meríteni nem tudunk, hanem csepegtetve se tölti meg a kulacsunkat, hova fordulunk szomjunkkal? Ha az idős fák többségét csenevész csemeték váltják fel, honnan remélünk árnyékot? Ha a természet üttőerei nem lüktetnek, hova vándorol minden élőlény, meddig kell hibernálódniuk?

Az ószövetségi és evangéliumi idők nagy vezetői is beszéltek a tiszta forrás fontosságáról. Akkoriban a sivatagban ez valóban és nem csak átvitt értelemben volt élet-halál kérdés. Ma, Magyarországon ugyanez a helyzet, csak technikai vívmányaink, lehetőségeink elhomályosítják a problémát. Ugyanúgy, ahogy a civilizációnk hangos reklámjai, frázisai elnyomják Isten szavát. De csak ha, hagyjuk.

Örömeink

Schumicky Frigyes András

Nagy Hedvig Mária

Bácskoy Miklós

Kiss Máté Alex

Szklodányi Kamilla

Szigetvári Vilma és Göncz Berci

Radványi József

Ha ti is szívesen megosztjátok
velünk örömeiteket, küldjétek el
az oasis@schoenstatt.hu-ra!

Josef Kentenich – Egy élet a vulkán peremén

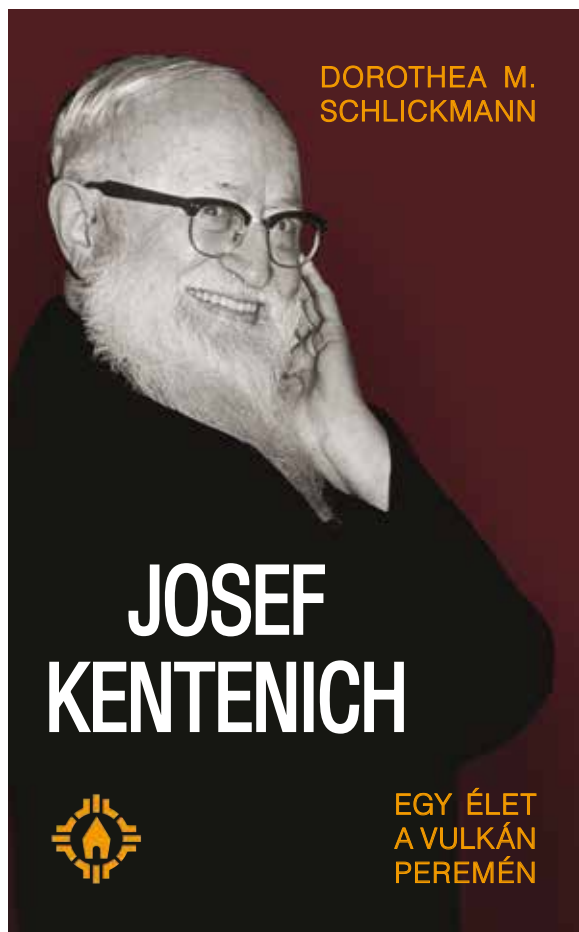
Nagy örömmel vállaltam a felkérést, hogy írjak ajánlót Kentenich atya életrajzi könyvéről, viszont akárhányszor leültem, hogy nekiállok, nem jöttek a szavak. Inspirációért bele-beleolvastam a könyvbe, keresve egy ideillő idézetet, gondolatmorzsát, s általában az lett a vége, hogy belefeledkeztem az olvasásba.

Régóta kerestem azt a könyvet, amit szívesen olvastam volna, amit ne tettem volna félre az első tíz-húsz oldal elolvasása után. Sok ajánlást kaptam, de valahogy egyik sem passzolt. Nem kötöttek le, nem tetszett a stílusuk, a nyelvezetük, a témájuk. Míg pár hónapja vendégségben egy cserépkályha padkáján ülve bele nem olvastam Kentenich atya életrajzába. Azóta nagy lelkesedéssel ajánlom mindenkinek.

Általánosságban is mondható, hogy életrajzi könyveket olvasni jó. Betekinthetünk mások élettörténetébe: honnan indult, milyen családi háttérrel, mik okoztak nehézséget neki, milyen megküzdési stratégiái voltak, amikből meríthetünk mi is hasonló helyzetben.

Bármelyik életrajzi könyvből lehet okulni, de Kentenich atya életrajza különösen elgondolkodtató, mélyen megérintő. Megérintett anyaként, hogy az édesanyjával milyen meleg, figyelemgazdag kapcsolata volt; megérintett tanárként, hogy a fiatalok nevelésére milyen szeretettel és eredményes módszerei voltak; megérintett katolikusként, hogy mennyire szerette az Egyházat, minden felmerült nehézség ellenére. És megérintett emberként, hogy milyen erő rejlik az emberben Isten segítségével, amivel ép ésszel túlélhettek a sötétzárka és a koncentrációs tábor szörnyűségei is.

Ez a könyv segített nekem közelebb kerülni Kentenich atyához, Schönstatthoz és önmagamhoz is. Olvassátok ti is és merítsetek erőt a mindennapokhoz Kentenich atyától!

Üzeményag

Néhány nappal ezelőtt egy olyan koreai internetes influenszer járt Budapesten, aki azzal híresült el, hogy a világ különböző országaiba utazva kisebb termete ellenére hihetetlen nagy, nem ritkán 3 kilónyi étel adagokat tud együttő helyében elpusztítani. A 11,5 millió követővel

...mennyi munka és odaadó szeretet van az életadó ételek előállításában.

rendelkező lány nem csinál mást, csak annyit, hogy kézi kamerájával és egy hordozható állvánnyal filmezi magát lakmározásai közben, és az anyanyelvén a látottakhoz fűzött kommentárjait feliratozza és a meglátogatott ország nyelvére le is fordítja. Nem mesél az adott országról, a benne élőkről, a felfalt ételek gasztronómiai kultúrtörténetéről, eredetéről, alapanyagairól, csak fal néhány szó kíséretében. Ezzel a produktummal lett sikeres, amivel önmagában talán nem is lenne baj, de mégis elgondolkodtat a jelenség.

Hatalmas bőség időszakát éljük ma, könnyen elérhető az alapvető élelmi-

szerek mellett a különleges csemegék sokasága is. A gyermekeim csak az elmeséléseimből tudják, hogy az én gyermekkoromban még jegyrendszer volt, és a boltban fejadagot vásárolhattunk csupán. Akkor mi még azon szerencsés családok közé tartoztunk, akiknek a falusi rokonai megtermelték, előállították az értékes ennivalót, így soha nem nélkülöztünk. De ezzel együtt tudtuk, hogy mennyi munka és odaadó szeretet van az életadó ételek előállításában, és tiszteltük, megbecsültük az ennivalót, a válogatás, kidobás, pazarlás nem volt opció.

Érzem, hogy ez az időszak elmúlt, a kaja, kajálás, kajarendelés időszakát éljük, és az az érték, amit én belelátok a tápláló, szennvedéllyel, ötletelessel és szeretettel készült ételbe, mintha erodálna. Rendelt vagy ötletszerűen vásárolt, ismeretlen eredetű és ismeretlen emberek által, az élelmiszeripar által készített, a minőségi éhezés alapját adó gyors ebédek jelentik a megoldást a rohanó hétköznapiakon. Pedig az ízelet, az ízelet, illatokat, textúrákat, a fantáziát, amivel ennivalót készítünk, a gondoskodást, amit megtapasztalhatunk, amikor a terített asztalt körbeüljük, vagy közösen főzünk, mind a Gondviselés bőkezű ajándékaként élvezhetjük.

Tudom, hogy sokat kell még a be- és elfogadásról, megértésről, a nyitottságról, sokszínű gondolkodásról tanulnom. De nem tudom, hogy mi vonz sokmillió embert arra, hogy az öncélú, féktelen mohóság üres tartalmatlanságát kíváncsian kövesse...

Gyerekszój

– Apa, te láttad már a poklot?
– Nem. Remélem nem is fogom.
– Én már láttam! – mondja büszkén.
– Hol?
– Az iskolában van!
(Mint kiderült az iskola egyik faliújságján ki van írva egy lapra, hogy „Pokol” és mellette egy rajz. Na arra gondolt Levikénk.)

A legjobb sürgetés a támadás.
Hároméves kislányom csücsül a wc-n.
– Kéész vagyook!...
– Kéész vagyook!... Mondom: kéész vagyook!... Jó, hát ha nem jön senki, akkor én megyek is!

Guffi egyik reggel gondterhelten apukája elé áll:
– Papa! Orvoshoz kellene mennünk, mert túl jól bandzsítok!

Julival egy aluljárón megyünk keresztül, egy hajléktalan hölgy mellett visz el az utunk: kezében papírpohárral, előre dőlve ül. Julinak ez a látvány még ismeretlen, látszik hogy nagyon töri a fejét...

– Mama! Szerinted miért tartja olyan furcsán a poharát az a néni?
Magamban fogalmazom a számára érthető választ, de megelőz:
– Tudom már! Elfogyott az innivalója, és várja, hogy valaki töltsön neki!

Apának névnapja van, kislányunk izgatottan tervezgeti, hogyan lepje meg. Ír egy titkos listát, hogy miket vegyünk az ünnepléshez, de tanácsatosan, hogy hova rejtse el, hogy apukája ne találja meg. Végül megszületik a megoldás:
– Apa! Odaadom neked, dugd el te valahova! De nagyon titkos helyre rakd, jó?

Hatévesünk lenyomta Chuck Norrist. Őszinte meglepetéssel közölte ma velem:
– Apa, sikerült elszámolni végtelen-hétig!

Kisfiúnk reggel felfokozott hangulatban:
– Mama, hozom a szuper-szuper vagány autót.
Lelkesedésében nem veszi észre a földre tett kávésbögrét.
– Jaj, beleléptem a kávéba...
– Milyen kávéba?
– Hát a szuper-szuper kávéba!

Húsvétkor, már a szentmise végén, csendben szólal meg az orgona, kezdünk énekelni:
– Tantum ergo Sacramentum...
Kisfiam boldogan kapcsolódik be öblös hangján bátran, hangosan:
– Antanténusz, szórakaténusz...

Óbudavári hírek

Jó hír, hogy már lehet jelentkezni az adatbázisban a tavaszi önkéntes munkanapra! Március 22-én, szombaton várunk minden szorgos kezet, hogy három héttel a kápolnaünnep előtt rendbe szedjük a szentély környékét.

Sok örömteli dolog történt az elmúlt időszakban. Például már augusztus óta minden hónapban van egy olyan mise, időjárástól függően a kápolnában vagy az előadóban, amikor sok család tud együtt ünnepelni úgy, hogy mindenki örül a kisgyerekeknek. József atya osztogatja a piros pontokat a ministránsgyerekeknek, a zenész csapatnak és a résztvevők közül kivétel nélkül minden hozzászólónak, adjon bár helyes vagy kevésbé helyes választ. Praktikus, hogy a mise után nem kell elsietni ebédet főzni, hanem van lehetőség elidőzni a szentélyben, sétálni, beszélgetni majd a terített asztal mellé ülni és közösen elfogyasztani a zárandokebédet. Szívesen látunk mindenkit, aki erre jár. Az időpontokat a honlap naptárjában találjátok meg „régios mise” néven..

A 18-i, 18 órai imaalkalmakon az Égfelé imakönyv Eszközrózsafüzért imádkozzuk, s megújítjuk a szeretetszövetségünket. Minden hónap 18-án szeretettel várunk mindenkit.

Az építkezés jó ütemben halad: működik a fűtés, befejeződött a villanyszerezés, dolgoznak a zuhanyzók véglegesítésén, megrendeltük a bútorokat, lassan

tényleg fogadni tudjuk majd az első vendégeket. Mire ezeket a sorokat olvassátok talán már elkezdtük a második ház építését is. Hálásak vagyunk a sok adományért, melyekkel évek óta támogatjátok a mozgalmunkat. Ezekből az adományokból készült el a Mária-kert és a Tilmann ház színeezése.

Idén szeretnénk a Kentenich és Tilmann házak hűtését megoldani, valamint a két ház közötti részen az étkezőt bővíteni, hisz az ebédlő nyaranta eddig is zsúfolt volt, s idén még többen leszünk majd. A beruházások költsége körülbelül 10 millió Ft. Továbbra is nagyon számítunk nagylelkű adományaitokra!

Számvetés a „Magamhoz vonzom az ifjú szíveket” hétvégéről

9 házaspár ifjú szívvel, 9 kisgyerek sok lelkes gyerekvigyázóval, 3 meglehetősen szentelően bámuló számár, ritkásra olvadt hómaradvánnyal körülvett csomagtartóban egy szebb reményű szánkó, egy 40 éves narancssárga Volkswagen kisbusz, egy 40 éves narancssárga Volkswagen kisbusz betolása (dombnak fel), egy ezresért az 'Élet értelme' (jó vétel), egy fel nem tett kérdés („vajon szabad itt valahol dohányozni?”) és számtalan feltett, valamint mindezek körül furcsán áramló szentimentális érzés.

.....

Ebben egy szerveesebb és igazabb utat láttunk a bizonyosság felé.

.....

Olyan egyszerű volt ez a bő hétvége, de mégis megfogalmazhatatlanul komplex kis apróság. Nehéz összefoglalót írni róla. Valahogy rokon kihívásnak tűnik két nap alatt megmutatni a Schönstatt Családmozgalmat. Nem nagyon lehet jól elkezdeni és igazán lekerekíteni sem.

Mi, ifjú szívű párként, megfogalmazatlan kérdésekkel és nyitottsággal érkezünk, tehát hogy tegyen velünk a hétvége, amit akar. A házigazdák és előadók pedig kérdésekkel és nyitottsággal fogadtak minket. Nagyon fontos találmány volt az a szelíden őszinte jelenlét, amire minket is bátorítottak. A kételynek volt helye, ami egészen felszabadítóan hatott. Az előadók őszinte nyíltsággal, egykori (vagy esetleg még meglévő) kételyeik vállalásával, megteremtették azt a légkört, amiben mi is szabadon kifejezhettük bizonytalanságunkat.

Ebben egy szervesebb és igazabb utat láttunk a bizonyosság felé. És csodálatos, hogy úgy éreztük: a megérkezés most még nem cél. Éhesen távoztunk, és ez egy jó éhség. Mert egy ilyen hétvége talán pont az étvágyról szól: hogy elveszik-e, vagy meghozzák. És mi a magunk részéről hálásak vagyunk az étvágygerjesztőért.

Az óriási Kis-Egyetem

.....
...megtapasztaltuk
az életünkben
az olvasottak és
az életgyakorlatok
jótékony hatásait.
.....

Már nem is emlékszem pontosan, mikor kopogtatott be az ajtónkon a Kis-Egyetem. Épp „zűrös” volt az életünk, rengeteg tennivalónk volt, pörögtünk, rohantunk, így elsőre nemet mondtunk, Miután azonban megtudtuk, hogy ilyen lehetőség nincs minden évben és ha most nem szállunk fel a hajóra, az nélkülünk indul el, belevágtunk, és hamar kiderült, jó döntést hoztunk.

A Kis-Egyetem első évében alaposan elsajátítottuk és begyakoroltuk az atyatanulmányok módszerét, hozzászoktunk Kentenich atya néha elsőre bonyolultnak látszó szövegeinek olvasásához, megértéséhez. A személyes találkozások között havonta kaptunk újabb és újabb anyagokat. Ezeket a házastársunkkal dolgoztunk fel. Kiemeltük a számunkra legfontosabb üzeneteket, gondolatokat és ezek kapcsán egyénileg vagy párban egy jófeltételt,

életfeladatot választottunk, amit a következő szöveg érkezéséig gyakoroltunk. A kis-egyetemi keretek folyamatos, finom ösztönzést jelentettek a munkához. Óriási szabadságot kaptunk a feladatvállalásban, igazából semmi nem volt „kötelező”, és pont ez készítette az egyre aktívabb munkára. Hiszen amikor szelíden, szépen kérnek, amikor a Szűzanya szólít meg, nem tudsz és nem is akarsz nemet mondani. Közben csendben szép lassan kicsírázott a bensőnkben is a mag és már belülről is vágytunk a munkára. Ez a készítetés még erősebbé vált, amikor közvetlenül megtapasztaltuk az életünkben az olvasottak és az életgyakorlatok jótékony hatásait.

A személyes találkozások alkalmával Gertrúd-Mária nővér, a Csermák és a Dabóczi házaspár segítette a munkánkat. Az első három év végére sok értékes és értékes diplomamunka született, pedig a hétköznapiak taposómalmában senki nem volt könnyű helyzetben. Mégis mindegyik házaspár rátalált a szívének legkedvesebb témára.

Ezután egy kis csend következett. Már kezdett hiányozni a párban végzett rendszeres szellemi munka és az újabb feladatok. Ha nincs folyamatos külső készítetés nehéz beleilleszteni egy család heti-, vagy napi-rendjébe az ilyen fajta tevékenységet, ezért nagyon örültünk, amikor megkaptuk a levelet, hogy a Kis-Egyetem újabb két évre kitarja a kapuit. A mesterképzés lényege az volt, hogy megtanuljuk Kentenich atya szemüvegével nézni a világot, korunk jelenségeit és kihívásait a tanításán keresztül értelmezni.

Ebben a szakaszban a személyes találkozások között kiscsoportokban is lehetőségünk volt online vagy személyesen együtt dolgozni. Időnként halálisan fáradtan csörgettük meg egymást és kezdtünk bele egy-egy szövegfeldolgozásba. A beszélgetések végére azonban általában feldobódtunk, olyan sok mindent tudtunk eltenni a tarsolyunkba Kentenich atya szavai mellett a résztvevő házaspárok gondolataiból. A csoportos munka jó lehetőség volt egymás hordozására, az egymással és az egymásért való imára is. A második diplomamunka már több absztrakciót, kutatást és elmélkedést követelt és a napi teendők mellett nagyon nehéz volt elkészíteni. Szinte már lehetetlen. A kiscsoport mellett mentor házaspárok segítettek a munkánkat okos tanácsokkal és imával. Mi a nehézségekről írtunk, és stílusosan egy igen nehéz helyzet kellős közepén találtuk magunkat. Úgy látszott, nem is fogjuk tudni megírni a diplomamunkánkat. Sokat jelentett a továbblépésben és a „felnemadásban” egy telefonbeszélgetés a mentorunkkal, Csermák Kálmánnal. A diplomavédésekre és

a Kis-Egyetem lezárására Óbudaváron került sor. Nagyon örültünk, hogy nem adtuk fel, mert a diplomamunka elkészítése szép lezárása volt a Kis-Egyetemen zajló munkának. Fellélegeztünk, mert a befejezés tényleg óriási erőfeszítést kívánt, ugyanakkor már abban a pillanatban elkezdett hiányozni, amikor tudatosult bennünk, hogy ez a folyamat lezárult. Olyan mértékben hasznosnak éreztük a kettőnk kapcsolatában, az önnevelésben, a gyereknevelésben, a közösségépítésben azt, amit magunkba szívunk, hogy szinte függővé váltunk. Azonnal belénk hasított, hogy a Kis-Egyetem nélkül jóval nehezebb dolgunk lesz. Venni kell a fáradságot, menni, keresni, olvasni, nem lesz ott ez a finom, de állhatatos külső biztatás, késztetés, nem repülnek elénk a gondosan előkészített szövegek és nem ülhetünk be rendszeresen jobbnál-jobb előadásokat hallgatni. Megerősödtünk-e annyira, hogy ezt az utat magunktól járjuk tovább? Reméljük, hogy igen, a közös munka és a jó társaság azonban nagyon fog hiányozni. Hálások vagyunk, hogy részesei lehettünk a második Kis-Egyetemnek.

Előadói töltekezés a jó házigazdákkal együtt

Az influenza szezon tombolt, de hála Istennek így is összejött hét előadóként szolgáló házaspár, hogy közösen töltsenek Óbudaváron január közepén. A program a megszokottól eltérően alakult, mert a házigazdák hétvégéje is erre az időpontra esett, így voltak közös események – az ünnepélyes, gyertyafényes ínyenc vacsorán kívül – is.

.....
...tanúi lehettünk
egyházunk örömteli
oldalának.
.....

Egy gyermekvédelmi interaktív blokk nyitotta a szombatot. Nagyon értékes és szép volt az emberi méltóság, az ember teremtettségéből fakadó tisztelete felől megközelíteni ezt a kérdéskört és megérintődni a közös gondolkodás által.

Az atyatanulmányban már az idej jelmondat körül tapogatóztunk, az élő víz jelenléte, a forrás vizének továbbvezetése, új kutak ásása hívószavak mentén. A szentségimádáson elcsendesedve leülepedhettek a kavargó gondolatok, megmerítkezhettünk valami minden emberit befogadó és felülíró fényben.

Az esti körben megosztottuk egymással a délelőtti komoly témával kapcsolatos meglátásainkat és igyekeztünk konkrétumokat is megfogalmazni, mit is jelent a szolgálattévő házaspárok számára a tanultak életreváltása. Hála Istennek volt mivel oldani a hangulat komolyságát, előkerült sok finom falat és jóféle itóka is.

Szó szerint örömmel kezdtük a vasárnapot: az óbudavári szentélyt megtöltötte az örömhír a jelen lévő Péter atya papi jelmondatával felturbózva: "Az Úrban való örömünk a mi erősségünk!" Örültünk, hogy a gyerekeink egy ilyen lendületes, vidám, zenés szentmisén vehettek részt velünk együtt, tanúi lehettünk egyházunk örömteli oldalának.

Reggeli után az Óbudaváron tapasztalható fejlesztésekről hallhattunk beszámolót, s arról, hogy ezek milyen változásokat hoznak maguk után: párhuzamos családnapi és hétvégi programok, több lehetőség az év közben tematikus hétvégék, plébániai zarándoklatok szervezésére, családcsoportok látogatására. A központ örömteli bővülése újabb feladatokat szül: az étterem bővítése, nagyobb közösségi tér kialakítása, stb.

Muszáj volt az aratás előtt még két vidám játékban feloldódni, jó volt együtt bolondozni és nagyokat nevetni! Köszönjük szépen!

NöveKHedés útján

Szentélyünk forrásából merítünk – ez mozgalmunk ideji jelmondata, mely elsősorban óbudavári kápolnánkhoz kapcsolódik, de Szűzanyánk szeretetteljes ajándékaként, ezt éljük/élhetjük meg budapesti Közösségi Helyünkkel kapcsolatban is. Mindenki, aki csak egy kis időt töltött ott, programon, esetleg szentmisén vesz részt, vagy kétkezi munkájával segít a KH-n, Mária valóságos jelenlétét érezheti, akinek kegyelmi forrásaiból, közbenjáró imáiból erő merítve lelkiileg feltölthetünk.

2023. október 18-án az egész épület Schönstatti mozgalmunk használatába került. Előtte az emeleti szintet több cserkészcsapat vette igénybe. A kizárólagos használati jog és a felújítások által használhatóvá és egyre otthonosabbá váló szobák lehetőséget biztosítanak arra, hogy egyszerre több helyiségben párhuzamosan, különböző rendezvények fussanak. Programokból akadtbőven az elmúlt időszakban is, nővérek és papok, ifjúsági, házassági és imacsoportok, vezetőköri tagok és programszervezők találkozhattak a KH-n. Ezekről szeretnénk megosztani Veletek néhány rövid beszámolót:

- ▷ Nagy ajándék a KH a hétköznapiakban is, de (ismét) különösen megdöbbentő volt az „otthonosság” kegyelme az októberi ÉlesztŐ hétvégén, amikor is közel 40-en gyűltünk össze, hogy imából, szeretetből, az Egység élményéből forrásozva menjünk és kapcsolódjunk az emberekhez. Ilyenkor kicsit jobban megértem és meg is valósul az az oly sokszor elhangzó könyörgés, hogy „Istenem, tedd a KH-t egész Budapest számára egy lelki központtá...”
- ▷ ÉlesztŐ imaháttereként januárban ismét elindultak a KHajnali imák: péntekenként 6:30-tól. Általában pár lelkes ember taizéi énekekkel és csendekkel imádkozik együtt bensőséges hangulatban (a korán kelés nehézségét felajánlva), majd közös reggelire is lehetőség van. Továbbra is tervezzük, nyitott minden csatlakozó előtt!
- ▷ Adventi gyertyagyújtások során is alkalmunk volt lélekben töltekezni, elmélyülni, a közeledő Igazán Fontosra koncentrálni. Az első alkalmat Julie nővér tartotta, aki elmélkedését „Legyen a szívem a Te jászolod” – mottóval kezdte. Otthonra mindenkinek szüksége van. „Ádvent szívünk

felkészítése Jézus befogadására, hogy méltó bölcso, otthon legyen Számára. Cordis in cord”. A fiatalok éneke közben levelet írtunk a kis Jézusnak, adventi felajánlásainkat fogalmaztuk meg benne; a törekvéseket, amelyeken keresztül szívünk meleg otthonná válhat. Leveleinket Jézus még üres jászlába helyeztük. Szándékunk megerősítésére egy papírszíven fekvő kis Jézus szobrot vihettünk haza mindannyian.

- ▷ Január 18-án, a szövetség napján újra összegyűltünk a KH-n, hogy szentmise keretében megújítsuk a szeretetszövetségünket a Szűzanyával. Örültünk, hogy végre szombatra esett 18-a, így reméltük, hogy több ismerőssel találkozatunk. Jó volt, hogy újak is részt vettek a szentmisén, melyet Lőw Gergő atya celebrált. Prédikációjában hétköznapi, érthető, mégis mély gondolatok mentén elmélkedtünk a kánai menyegző csodájáról, Mária közbenjáró szolgálatáról, saját felelősségünkről és teendőinkről, hogy ő segíteni tudjon nekünk.
- ▷ A KH-n minden szentmise nagy ajándék, amikor az Úrjézus és Mária igazán közel jönnek hozzám, a lelkem mélyéig megérintenek engem. Ha-

.....

Istenem, tedd
a KH-t egész
Budapest számára
egy lelki központtá...

.....

talmas megtiszteltetésként és kegyelemként élem meg, mert érzem, hogy bensőleg megnyugszom, erőt kapok a hétköznapiakhoz, választ a kérdéseimre, lelki simogatást a sebeimre. Gyógyulok és felüdülök, miközben szentélyünk forrásából merítek. Hála legyen érte!

Vágyunk arra, hogy a KH lelki központtá váljon a budapesti régió fiataljai és családjai számára, ahol jó lenni, megpihenni és feltöltődni. Ahhoz, hogy mindenki igazán otthon érezhesse ott magát, sok munkára és a közösség még nagyobb összefogására van még szükség. Szép példa előttünk Óbuda-vár, ahol sokak imája, áldozata, munkája és anyagi hozzájárulása által a Szűzanya csodákat tudott és tud tenni. Hálásan köszönjük, ha lelki és anyagi adományaitokkal, a kegyelmi tőke, vagy a KH bankszámlája gyarapításával hozzá tudtok járulni mozgalmunk budapesti Közösségi Helyének gyümölcsözőségéhez. A Jóisten és a Szűzanya áldja meg nagylelkűségeteket! Néha úgy érezzük, a felújítás költségei túlszárnyalják az pénzügyi helyzetünket, ezért nagy könnyebbség lenne, ha pályázatokat tudnánk igénybe venni. Ezzel kapcsolatban is a közösség segítségét szeretnénk kérni: olyan személyeket keresünk, aki értenek a pályázatíráshoz és szívesen részt vennének a pályázati lehetőségek felkutatásában.

Örömmel jelezzük, hogy elindult a KHírlevél, mellyel az aktuális programokról, eseményekről szeretnénk Titeket tájékoztatni. A listára feliratkozni ezzel a QR kóddal lehet.

Semmit Nélküled, semmit nélkülünk – Budapesten is!

Tied az időm

Nincs időnk, állandó időhiányban szenvedünk. Rengeteg programlehetőség, kötelesség, elvárások. Melyiket válasszuk? Hogyan döntsünk? Mire áldozzuk az időnket?

Gyakran érezzük úgy, hogy hiába próbálunk meg nagyon tudatosan élni, listát írni a teendőinkről, egész egyszerűen több mindent kellene a naptárunkba, az időnkbe belepréselni, mint ami befér. Mindez óriási feszültséget okoz bennünk.

Ha a szentek, boldogok életére gondolunk, megállapíthatjuk, hogy ők sem a magányos remeték életét élték, és legtöbbszörnek rengeteg dolga lehetett. De a jelenlegi világunkban is ismerünk több olyan öt-, hat-, hétgyermekes családot is, akik amellett, hogy példás házasságban élnek, rendszeresen szánnak akár egész hétvégéket arra, hogy más családokért munkálkodjanak. Mi lehet a titkuk?

A Bibliában, Lukács evangéliumában ez áll: „Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásaként megadatik majd nektek.” (Lk 12,33) Ez a „mindezek” – úgy gondoljuk – az időre is vonatkozik. Teréz anya azt mondta, hogy „minél több feladat vár rám, annál többet kell imádkozni”.

Merjük tehát az Istennek tetsző dolgokra szánni az időnket! Sőt, pazaroljuk az időt a Jóistenre! Megtapasztalhatjuk, hogy ha Istennek, illetve embertársainknak adjuk az időt, Ő azt valamilyen módon megszorítja. Ha azt mondjuk: nincs időm, az azt jelenti, hogy más mellett döntöttem. Merjük a szeretetre pazarolni az időnket! Hiszen ahol az időnk, ott a szívünk.

Mi tehát a kiút a folytonos időhiányból? Az egyik a **tudatosság**. A tudatosság az emberi oldal, amit én személyesen megtehetek azért, hogy jó legyen a családi időbeosztásunk. Ahogy az egyik szólásunk is mondja: „Addig nyújtózkodj, ameddig a takaród ér!” – tehát ne akarj többet, mint amennyit a körülményeid lehetővé tesznek. Ezt az időnkre is vonatkoztathatjuk: csak annyi programot tervezzünk egy napra, amennyi valójában beférhet 24 órába! A többi merjük elengedni!

Vegyük észre az ún. talált időt! Ha várakoznunk kell valahol, valamire, az nem feltétlen elveszett vagy ellopott idő, hanem lehet talált idő valami más jó dologra, például beszélgetésre.

Alkalmazhatjuk a nagyvállalatok által használt, időgazdálkodást segítő sürgősfontos mátrixot, vagy más néven Eisenhower-mátrixot a feladataink sorrendbe állításához. A *fontos és sürgős* feladatok, mint például a gyerekeink

ellátása, vacsorakészítés mellett kiemelt feladatunk, hogy a *fontos, de nem sürgős* feladatainkat se halogassuk túl sokáig. A szeretteinkre szánt minőségi idő, a házastársi beszélgetés a legfontosabb, ezért ezekre minőségi és mennyiségi időt kell szánunk. Mindenképpen adjunk határidőt ezeknek a feladatoknak és ütemezzük be őket! A *sürgős, de nem fontos* feladatok egy részét akár másra is bízhatjuk. A *nem sürgős és nem fontos* feladatok egyértelműen időrablók, legjobb mellőzni ezeket. Ilyen például a céltalan közösségi média böngészés, de ide tartozik a felesleges bosszankodás, mérgelődés, a „Mi lett volna, ha...?” kérdések.

A folytonos időhiányból kivezető út másik fontos eleme az **ima és a ráhagyatkozás**. Kentenich atya azt mondta: „Legfőbb gondotok, hogy végtelenül gondtalanok maradjatok!” Merjük letenni az Úr elé az időhiányból adódó gondjainkat! Kérjük a Jóisten útmutatását! Merjünk időt pazarolni az Isten szándéka szerint, akkor az egyéb szükséges, de sok időt felemésztő feladatok is könnyebben megoldódnak! Ha merünk az Istenre ráhagyatkozni, akkor megélhetjük az időszaporítás csodáját is.

Nemcsak az időhiány teszi nehézé a mindennapjainkat. Amikor beszélgetünk valakivel, gyakran érzékeljük, hogy a másik már gondolatban más-

hol jár, nincs jelen a számunkra. Ezt olyankor is tapasztalhatjuk, amikor gyors ütemben követik egymást az események, és igazán egyikben sem vagyunk jelen.

Úgy is fogalmazhatunk, hogy a mai ember nem időhiányban, hanem inkább jelenléthiányban szenved.

Kentenich atya, akit joggal nevezhetünk a jelenlét mesterének is, ezt tanította: „Ha munka, akkor munka, ha szabadidő, akkor szabadidő – amit teszel, tedd egészen!” Igyekezzünk tehát megélni az adott pillanatot, jelen lenni abban a helyzetben, amiben vagyunk! Hiszen ahol az időnk, ott a szívünk.

Tudatosan **lassítsuk le az életünket!** Tegyük például élménynyé az étkezést, sétáljunk minden nap, rohanás nélkül élvezzük egymás társaságát – ahogy a Slow Life Mozgalom képviselői is vallják!

Tudatosan **alakítsunk ki egy szokásrendszert**, hogy hogyan és mikor szánunk időt a házastársunkra!

Születésnapra, karácsonyra inkább **élményt adjunk, ne tárgyat!** Ajándékozzuk egymásnak az időnket, figyelmünket, jelenlétünket!

Ha elidőzünk a házastársunknál, akkor a mennyország mását éljük meg. Egy szeletke paradicsom lesz az otthonunk. Ha a társunknál elidőzünk, akkor nem fogy az időnk, hanem telik. Örömünk pedig nem gyorsan múló, tűzijátékszerű lesz, hanem hosszantartó, feltöltő, igazi öröm.

A két kép közt 10 különbség van. Megtalálod?

Kislány hétvége

Julie nővér forrás
játsszani
együttlét
jókedv barátnők
nevetgélések kirándulás
vidámság gyerekek
kaland sok-sok hó
lelki feltöltődés
túrák hógolyózás
táncolás
együtt nasizás
vidámság együttlét
éneklés beszélgetés
éjszakai beszélgetések sok játék
mise gyöngyfűzés a kápolnában
hóember hazavihető énekek duginasi
egymásra figyelem gurulás
esti mesék torta imák
kézműveskedés
szuper társaság nagy séta
hó emeletes ágyak

Jubileumi nagytábor

Kedves Fiúk, Férfiak és Apák!

Nagy örömmel adjuk hírül nektek, hogy a Magyar Schönstatti Fiúmozgalom idén újra Jubileumi Nagytábort szervez!

Ha kedved van kipróbálni magadat (újra) egy erdő közepén, a civilizációtól messze, egy hétig tartó nomád táborozással, itt az alkalom! Várunk Téged júliusban a tavalyról már ismerős Názer-réten! Természetesen nem lehet jártékból sem hiány, a számháborútól kezdve a focin és a métán keresztül a zsiráfing és egyéb állatokig sok-sok kreatív és izgalmas játék vár rátok. Fantasztikus szakácsaink idén is gondoskodnak róla, hogy legyen elegendő energiánk a fiútábor megpróbáltatásaira. Nincs is jobb egy fantás gyümölcslevesnél a levélkeresés után, és a táborzáró vaddisznópörkölt is kihagyhatatlan! És mindezt ráadásul együtt, egy nagy közös táborban! És hogy ne mindig ugyanazokkal a táborvezetőkkel találkozz, idén sok új remek fiatal segíti az eddigiek munkáját!

Erdő, foci, ima reggel-este, akadályverseny, tábortűz, nagytúra, éjszakai őrég, bográcsos tea, Szűzanya, és mindez közösen, egy még nagyobb csapatban, mint általában! Kihagyhatatlan, nem igaz?

Időpont: július 13–19.

Helyszín: Názer-rét, Magyarpolány és Farkasgyepű között

Részvételi díj: 45 000 Ft. Lehetőség van testvérekdevményre (-10 000 Ft), és anyagi okok miatt senki ne maradjon otthon, beszéljen velünk, megoldjuk!

Biztosan emlékeztek, milyen jó volt a fiútábor tavaly is! Talán hallottál történeteket a Nagytáborról, vagy esetleg te is voltál benne! Szeretnél találkozni a barátaiddal! Megint önálló és önelőző lenni! A hitedet elmélyíteni, a Szűzanyával a kapcsolatodat megújítani vagy a következő szintre emelni! Egy vidám és élő közösséghez tartozni!

Ha kedved van újra megta-
pasztalni mindezeket, gyere
el idén a Nagytáborba!
Jelentkezzetek az Adatbázison
keresztül! (db. schoenstatt.hu)

Szeretettel várjuk az alsóso-
kat, felsősöket, gimnazistákat
és az oldtimer korosztályt a
Názer-rétre! Találkozunk
júliusban!

Baráti üdvözlettel:
A fiútábor főszervezői

Tükörképzés Óbudaváron

○ Rengeteget kaptam ez alatt a pár nap alatt. Sokkal bátrabb vagyok, merem kimondani a véleményemet és két és fél év után először úgy éreztem, hogy önmagam lehetek. Azt éreztem, hogy elfogadnak és szeretnek engem.

○ A fő tanulság, amit levontam, hogy még ha úgy is érzem, hogy egy érzelmi, belső káosz csak bennem zajlik le, ez nem így van. Mindenkiben hasonlóknak vannak folyamatban, ami engem megnyugtat, és visszanézve sokkal közelebb hozta az osztályunkat.

○ Sokat fejlődött az osztályközösség és én is sokakkal jóban lettem, akikkel addig nem sokat beszéltem. Sokszor éreztem Isten jelenlétét és szeretetét.

○ Azt tanultam, hogy akkor jön az ember életébe a változás, amikor semennyire nem számít rá. Megtanultam, hogy el kell fogadni mindenkit, és hogy jobban érzem magam, ha pozitívan állok hozzá a dolgokhoz.

○ A kápolnában, Péter atya szempontjainak segítségével, minden diák írt egy saját imát. Utána körbeadtuk a gyertyát és mindenki elmondhatta (magában vagy hangosan) ezt az imádságot. Az alig 30 fős osztályban 40 percig ment körbe a gyertya, a gyerekek imádkoztak. Lélekemelő volt.

Impresszum

A nyári Oázis címe: **Kavics a cipőben**

Örömmel várjuk életpéldáitokat, írásaitokat!

Lapzárta: **május 1.**

OÁZIS 2025. tavasz, XXXV. évf. 1. (107.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja.

Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2.

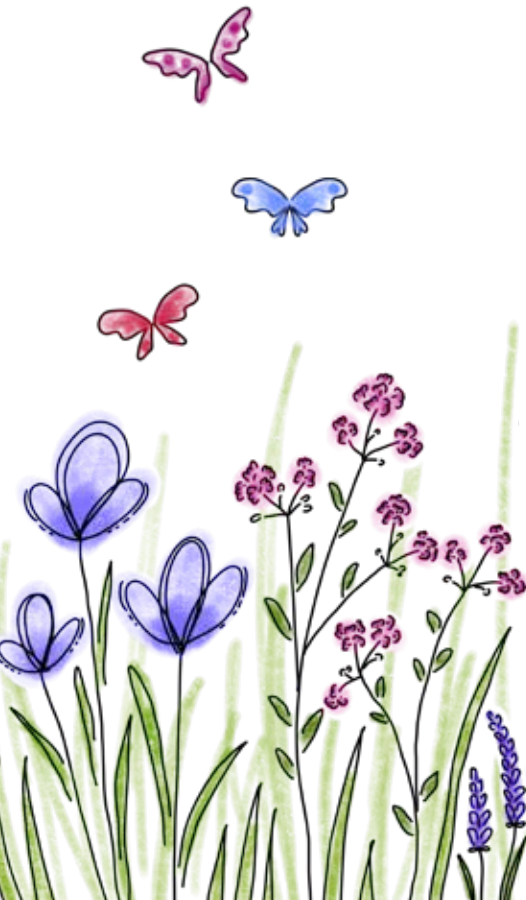
Tel.: 06-87/655-014

oazis@schoenstatt.hu, www.csaladok.schoenstatt.hu/oazis

- Főszerkesztő: Bartal Gergő és Orsi
- Készítették: Abai Tibor és Zsuzsi, Balogh Máté és Hodován Mária, Bandár Márton és Szesztay Tímea, Czigányik Zsolt és Ébényi Anna, Czignyik Lídia, Csabai Márti, Fűr Tamás és Anita, Gecseg Beáta, Geiger AndrisReni, Gyenese Balázs és Csilla, Hodován Péter és Margit, Hoffer Gergő, Jóna Bálint és Kata, Koncz Nóri, Kondorosy Botond, Lischka Zoltán és Vaik Dóra, Ozsvári Imri, Szabó Bálint és Anna, Szmola Richárd és Eszter, Ther-Illéssy Zsuzsi, Varga Károly és Erika és még sokan mások...
- Fotó: pexels.com, pixabay.com, pecsiegyhazmegye.hu, unsplash.com, OpenAI és közösségünk tagja
- Szöveget gondozta: Schumickyné Könyves Tóth Ildikó, Radnai István és Márti
- A képeket válogatta és a borítót szerkesztette: Tóth Balázs és Tóthné Marek Eszter
- Grafika: Ozsvári Imri, Jóna-Gál Kata
- Tipográfia: Heiszer Erika
- Nyomás: cmyk Press

Az Oázis éves költsége (postaköltséggel) 4000 Ft.

Az újság megrendelhető az oazis@schoenstatt.hu e-mail-címen. A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtjük elő. Kérjük, hogy ezzel az összeggel támogassátok az Egyesületet! Számlaszám: 73200134-10000434 (közlemény: oázis)

„Messze kerültünk az Istentől, de vágyó-
dunk közelségére. Hitem szerint ez a vágyó-
dás a világ reménye. Én azon fáradozom a
magam eszközeivel, hogy az Isten utáni vágyat
felébresszem az emberekben.”

Ozsvári Csaba

Pásztorbot, 2006.

A következő szám: Kavics a cipőben

